ISSN 1308-7487
Aylık Mizah Dergisi
Nisan 2015 · No: 68
3 TL (KDV dahil) KKTC fiyatı: 4 TL

Kudüssüz asla!

cafcaf

NURİ PAKDİL ÜSTAD

MESCİD-İ AKSA'DAN SESLENİYOR:

"KUDÜS SEVİLMEDEN İNSANLIĞA GİRİLEMEZ. KUDÜS'Ü SAVUNMAK **GERÇEK BAĞIMSIZLIĞI** SAVUNMAKTIR."

Baytar Otacı Zahter

TAKKE DÜŞTÜ, FÖTR GÖRÜNDÜ

O nasıl takkeyse, altındaki fötrü bile gizleyebiliyor! Yeni TC'miz artık takkeli malum. TC'miz, hem loto-toto oynayan (Milli Piyango İdaresi) hem Anıtkabir'e hem hacca (Diyanet) giden; hem ihrama giren hem smokin içen; bir yandan viski içen (Tekel) öte yandan umreye gidip zemzeme yumulan herhangi bir ganyancı vatandaş gibi. Aldığı piyango kuponunu türbeye sürünce uğur geleceğini sanan; yendiğinde Nadide Sultan'a, yenilince Eyüp Sultan'a giden bir rejim ve uygun bir ahali tipi.. O açıdan dikkatli olmak lazım. Zira, yarı baytar naldan, yarı doktor candan, yarı imam laiklikten eder! Netçe itibariyle Kemalizm, yeryüzündeki bütün heykellere yönelerek pratize edebileceğiniz bir inanç ve ibadet sistemidir. "Uzarak" olmakta fayda var.

Hatun kişi niyetine!

Soru: Bayanlar da tesbihatta "ecirnâ min şerri'n nisa" kısmını okumalı mı?

Cevap: Okumalı tabii, orada kaçınılan bi kere "kadınlar" değil; "şerir kadın"lar. Ki âhir zamanda bazı kadınlaşmış erkeklerin şerri onları dahi geçiyo, bizzat yaşıyoruz. Onun için kendine erkek süsü veren bazı "erkeemsi"lere karşı da uyanık olmak lazım. Kadın ve erkeğin "Adam gibi adam"ı olmak lazım.

Hocaus ateşsalanus

Bi ifrat, bi tefrit, ahanda oldun bi ifrit! İtidal biraz be yau, itidal; eccük teenni, bi gıdım sükûnet, bi tutam insaf be yav! Paralel yapının Pensilvanya'daki eğit-donat üssündeki zât, ağzını her açtığında beddua ediyor, her kapadığında ateşler salıyor. Kâfire dua, Müslüman'a beddua; oluverdin Bel'am ibni Baura! Düne kadar, darbeci generaller ve boynuzlu mason yöneticiler için bile "ululemre itaat farzdır" diyenler, şimdiki siyasileri, "süfyan, deccal, firavun" diyerek lanetliyor. Samiri iken kendini Musa sanıyor!

> "Zira, yarı baytar naldan, yarı doktor candan, yarı imam laiklikten eder!"

Ordan Burdan Değiniler

- "Bibi" ismiyle maruf kasap Netanyahu, Obama'yla ters düşünce, "Beni devirmek için dış güçler muhalefete para akıtıyor!" demiş. "Komplo Teorisi" tatlıdır. Kesin altında "Siyonistler" vardır ;)

- **Soru:** Sığırcık nasıl öter? **Cevap:** Möööö-cikcik, möööö-cikcik!

- Trafikte sıkışıp kalmış bir aracın motorunun kaç beygir kuvvetinde olduğunun kıymeti yoktur.

- Hasan Basrî Hazretlerine: "Filan şahıs Kur'anı HIFZediyor." dediler, o, "Tam aksine Kur'an onu HIFZEDİYOR!" dedi ('Hıfz', muhafaza)

- Garibanların hakkı olan zekâtları tırtıklayıp, sadakaları dilenip, kurbanları taklaya getirerek faizli banka kurulur mu; bu gemi cevşenle yürür mü; utandırarak toplanan paralarla hizmet olur mu?! Ey bazı tarikat ve cemaatler; daha öğrenemediniz mi, faizin yükseği de alçağı da ALÇAKTIR!

- Yav, şu "iyi hâl" indirimini bi de manavlarda görsek. Neyse yaza az kaldı.

- Türkiye'de gazeteciliğin bittiğinin ispatı, kimsenin Sibel Edmonds'la röportaj yapmaması yada yapamamasıdır.

- Ne örtülüler gördüm, aslında açıktılar; ne açıklar gördüm, hâlen örtülüydüler. Ne beyazlar gördüm, aslında zenci idiler; ne zenciler gördüm, aslında beyazdan beyazdılar.

Afacan!

5 yaşındaki afacan, hamile annesinin karnını göstererek sorar:

-"Anne bu nedir?"

- Kardeşin var yavrum.

- Sen onu seviyor musun?

- Evet, tabii ki seviyorum.

- Ee, peki, niye YEDİN onu o zaman?!!

Çocuklara din dersi

Yaşanmış bir diyalog:

- Evladım, şeytandan nasıl korunabiliriz?

- Yanımızda yangın söndürücü bulundurmalıyız babacım.

- Niçin evladım?

- Şeytanlar ateşten yaratılmış ya, bizi yakmaması için!

Twitter: @otacizahter otacizahter@gmail.com

Asım Gültekin

KUDÜSSÜZ ASLA

Nuri Pakdil ile Kudüs'te Mescid-i Aksa'da idik!

"Ve Kudüs'ü bulup ve de ellerine sarılıp, doya doya ağlasam dediniz." der bir gün gerçekten Kudüs'üne kavuşma umuduyla yaşayan Nuri Pakdil Usta. "Biz hiç Kudüs'süz olmadık ki" der. Pakdil Usta edebiyatımızın en Kudüs'e ayarlı sanatçısı. Bir şiir kitabının adı Anneler ve Kudüsler olan sanatçıya Kudüs'ü düşünme saatleri şunları yazdırmıştır:

"**Bölünemez** ortadoğu sınırtaşlarıyla"
"Ben **Kudüs'ü** kol saati gibi taşıyorum"
"Kudüs'süz ve İstanbul'suz aşk yoktur"
"Evrensel İnsan söylemi Ortadoğu halklarının içinden fışkıracaktır"
"Bir kez daha Kudüs'ü öpüp **öpüp başımıza koyuyoruz**"

27.03.2015 / Kudüs

HAFTALIK MİZAH DERGİNİZ HACAMAT HER ÇARŞAMBA BAYİLERDE!

www.hacamatdergisi.com
- benihacamat@hacamatdergisi.com -
0212 533 28 58

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ahmed Öztürk

BU ÇAĞDA ALLAH DOSTU VAR MIDIR?

Çağımız bir çok hastalıkla malül. Sen buna katılmıyor olabilirsin. Ziyanı yok. İstisnalar, kaideyi kuvvetlendirir. Saymakla dillerin yorulacağı kadar hastalığın yanında bir de şöyle bir hastalık var; "Göçtü Kervan, Kaldık Dağlar Başında" hastalığı. Belirtileri: "Bu zamanda Allah dostu yok." "Veli kalmadı zamanımızda." "Nerede eski evliyalar." kabilinden cümleler.

Bak bu hastalığın tıpkısına yakını teee İbn Haldun'un zamanında da varmış. Birisi eskisi gibi veli zatlar yok diye, "ben bu dervişlik işini kitaptan öğrensem daha iyi olur" demiş. Başka biri de 'bu iş kitapla olmaz yavrum" demiş. Bunun üzerine o devirde bir tartışma başlamış, İbn Haldun'a da sormuşlar. O da bu konuyla ilgili bir kitap yazıvermiş. O kitabı bastılar Türkiye'de haberin olsun. Adı da Tasavvufun Mahiyeti. Neyse burayı geçelim. Çünkü ne kadar entel olduğumun belli olmasını çok istemiyorum.

Sana Allah dostu deyince ak sakallı dedeleri hatırlıyorsun demi? Hadi hadi çekinmee, itiraf et. Şööööyle uzunca sakalı göğsüne değen, elinde bir asa, beyaz cübbeli, başında onbeş metre dolanmış kumaştan bir sarık, ayağında takunya, biraz da bükükçe bir bel. O kadar yaşlı adam kendinde eşkiyalık yapacak derman bulamayacağı için otomatik olarak evliya saflarına kaymıyor mu zaten.

Allah dostları neden bu zamanda olmasın sence? Olmamasının bir kaç sebebini söyle bana. Ya da dur düşünme. Çok ikna edici sebepler bulamazsın. Ben bazı arkadaşlarımdam duydum, yanına gidildiği zaman "Ya hu keşke evde oturup televizyon izleseydim" dedirtmeyen, anlayacağın yanından ayrıldığında insanın içlerinde huzur bırakan veliler varmış, gidip geliyorlarmış. Orda burda çay falan da içiyorlarmış. Müjdemi isterim, veliler sandığın gibi onsekizinci yüzyılda kalmadı. Kervan yoluna devam ediyor, göçmedi.

Bak birisi senin gibi düşünmüş, "Yahu ne biçim bir zamanda yaşıyoz" demiş. "Eskiden ne güzel veliler varmış, tekkeler varmış, insanlar birilerinin elini tutup Müslümanlık yolunda daha iyi yürüyebiliyorlarmış. Şimdi de olsa keşke" felan diye düşünürken seslice "Ah ben Abdülkadir Geylani'ye yetişecektim, ne biçim dervişlik yapardım ahh" deyivermiş. O sırada bir arif bu adamı duymuş "Gel bakalım buraya" diye yanına çağırmış. "Ben Abdülkadir'i tanıyorum. Büyük büyük büyük dedem. Bu sözüne bedel isterler. O yüzden benimle geliyorsun" deyip önüne katmış. Adamı pazara yollamış evinin alışverişini yaptırmış. Abdest için ketıldan su ısıtmasını istemiş. "Bir leğen bul, su dök de abdest alayım" demiş. Herif bunları binbir nazla, uflaya puflaya yapıvermiş. Daha bir kaç hizmete daha koşmuş adamı. Herifin iyice pestili çıkmış. Arif demiş ki bir Abdülkadir Geylani varmış bilir misin? Adam "Yok" demiş, "ilk kez duyuyorum adını."

Müjdemi isterim, veliler sandığın gibi onsekizinci yüzyılda kalmadı. Kervan yoluna devam ediyor, göçmedi.

Hacı sana bir sır vereyim mi, cumhuriyet devrinde bile Allah dostu varmış olum. Sonra mesela Amerika'da da bir sürü Allah dostu var. Bugünden bahsediyorum. Ama çaktırmıyorlar kendilerini. Mesela Arjantin velilerinden birini gördüm geçenlerde. Aynı meclisde bulunduk. İlahiler okuduk felan. Nota, solfej biliyor ve çok iyi müzik kulağı var bir de şişme mont giyiyor. Brezilya'da var bi tane benim bildiğim. Bilmediğim daha bi dolu Allah dostu ve Allah dostu adayı vardır.

Gönlü aşkla dolu bir mahkum da hemen hemen, üç aşağı beş yukarı senin gibi düşünmüş, "Varsa bir Allah dostu gelsin de beni irşad etsin" demiş. Yemin ederim kurmaca bir hikaye değil. Allah seni inandırsın. Muzaffer Ozak var bildin mi? O mübarek zatı 27 Mayıs'ta irtica bahanesiyle mapushaneye götürmüşler. Halbuki sahaftı, dini kitap satmak da yasaktı ya o zamanlar, bu sebeple almışlar. İçeri girmiş, biri koşup boynuna sarılmış hazretin, ellerini öpmüş. Kimmiş o biliyor musun? Paragrafın başında bahsettiğim mahkum.

Demiş ki; seni Allah gönderdi, Allah duamı kabul etti. Muzaffer Ozak da "kereta hiç böyle dua olur mu? Maksadın beni de mi hapse attırmaktı? Hapisten beni kurtar, gideyim bir mürşid bulayım diye dua etseydin ya." demiş.

Allah dostundan geçilmiyor. Ama sen alıştın herşeyin reklamını görmeye, bekliyorsun ki adamlar televizyonlara çıkıp "Cevaplandıramadığın soruların mı var? Dikiş tutturamıyor musun? Acaba kalmış mıdır bir hakiki mürşid mi diyorsun? Öyleyse bizi ara." gibi çirkin bir şekilde davet etsinler.

Allah'ın olduğu her yerde kesin bir adamı vardır. Allah'ın olmadığı yer var mı? Yok. Bilmiyorsan bil, Allah mekandan münezzehse de, mekan Allah'dan münezzeh değildir. Nasıl laf ama. Muzaffer Efendi Hazretleri'nden çaldım. Bu yazıda sayamadığım kadar Allah dostu var. Belki o senin hayalindeki asırdakilerden bile fazladır. Ben mesela biriyle kokoreç yiyorum, birisiyle mini cupıra biniyorum. Evliya mini cupıra biner mi deme döverim seni. Biner tabi. Ama senin gibi inmez. Hasılı bırak abiciğim nostaljiyi. Gel gör beni beni. İşi benden öğren.

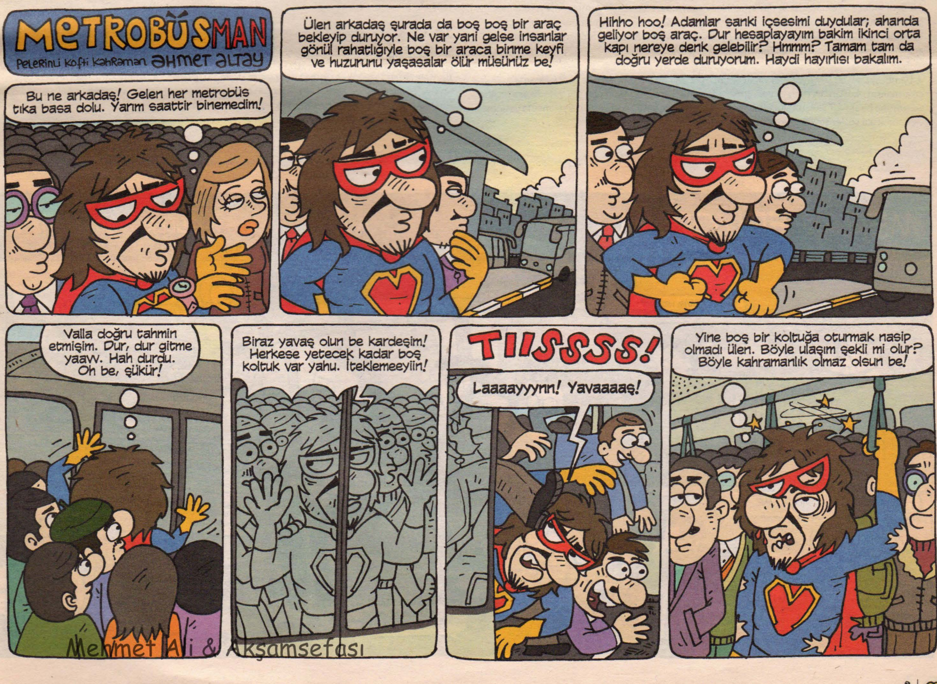

Pierre Karton

KAHRAMAN TAZEOĞLU OLMAK İSTEYENLERE 10 TÜYO

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'un ilçelerinden bir belediyeden bir yardım talebinde bulundular. Koskoca Karton'um, yılların Piyer'iyim ilk kez bir yerel yönetim kuruluşu benden yardım talep etmişti. Çağrıyı cevapsız bırakmayı doğru bulmadım elbette. Soru şuydu:
"Kültür etkinliği yapacağız. Kimi çağırsak?"

Ben de bugünlerde dergilerde takip ettiğim, kitaplarını okuduğum her kişiyi davet etmek için bir liste hazırladım.

Ancak gelen cevap trajikti. "Hocam bu listedeki isimleri bizde tanımazlar. Acaba Kahraman Tazeoğlu'nu mu çağırsak?" dedi hanım kızımız. "Arjantin arıcılığının sorunlarına dair bir konferansa katılmam lazım. Dönüşte sizi ararım." dedim ve telefonu anında kapatıp hattımı değiştirdim.

Madem şairlerimizin Kahraman Tazeoğlu olmadan çağrılmaları mümkün değildi ben de oturup Kahraman Tazeoğlu olmak isteyenlere on tüyoyu vermem ve Türk şiirini bir çıkmazdan kurtarmam şart olmuştu.

> Gelecek kitap okumayanların. Onlara duymak istediklerini buketleyip takdim edersen kapışmak için yarışırlar.

1. "Aşk" en eski ve en taze tema. İçinde aşk geçen bir şey söyle de çamurdan olsun ille bir merak edeni bulunur. Nefsi emmareler mutlu olsun diye yazacaksın aşka dair sözler-ini. "Duygular paketlenmiş tecime elverişli" diyor şair İsmet Özel. Siz de duyguları piyasa şartlarına göre paketleyip etiketleyeceksiniz. Duygusallık yapanlara duyguculuk yapacaksınız aslında.

2. Seni sadece okumayacaklar dinleyecekler ve seyredecekler. Dinlenemeyen/seyredilemeyen şeylerin okunması da imkân dışıdır. Konu aşk bile olsa seyredilmeye/dinlenmeye hazır ol. Yeterince gördüklerinde ne dediğinin de bir önemi kalmaz. Konuşmaya/gözükmeye devam edersin vatandaş da satın almak/görmek için yarışırlar.

3. Bambaşka şeyler söylüyor gibi yapacaksın. Aşka dair en eski sözleri bile yeni kılıklarda çıkarmalısın okurlarının/dinleyicilerinin/seyircilerinin karşısına. Aklına bir şey gelmiyorsa başına ve sonuna birer harf ekle bAŞKa olsun aşka dair sözlerin. Başka sözlerin tutarsa onlarla yetinme ve bambaşka sözler söylemeyi dene.

4. Seni görecek/gösterecek/dinleyetecek/dinletecek olanlar yaşça yahut başça ergen olanlardır. En çok onların sesi çıkar. Sosyal medyada onlar seninle ilgili "paylaşımlarda" bulunur. Onlar paylaştıkça sen de daha çok fark edilir/dinlenir ve hatta seyredilirsin.

5. "Benim yazdıklarım aslında kustuklarımdır" diyor Kahraman Tazeoğlu. Sen de abur cubur tıkın, hayatı olabildiğince abur cuburla ve hızla yaşa, çok virajlı, çok engebeli, çok iniş çıkışlı yollardan savrula savrula geç ve kusmaya başla. Sanat eserlerini kaydet ve paylaşıma sun.

6. Kimsenin hakkında yapacağı yorumları kaale almayın. Ne diyor Kahraman Tazeoğlu, "Edebiyatçılar beni beğeniyor mu? Beğenmiyor. İnsanlar beni beğeniyor mu? Beğeniyor." Edebiyatçılar zaten insan değil ki azizim. (Ben mesela Karton olduğum için bu sözden hiç alınmadım. Edebiyatçı filan olsam alınır mıydım? O ayrı bir yazının konusu.)

7. Şunu peşinen kabullen. Kitap okuyanları dikkate alarak bir yere vaaaaaraamazzsın!!!! Sayıları belli bu arkadaşların. Görünüşe bakılırsa artacakları da yok. Muhtemelen Anadolu'nun kaybolan sanatları gibi bir şey olacak okurluk. Azalarak ortadan kalkacak. Kitap okumayanlar öyle mi halbuki. Sayıları çok fazlalar. Gelecek kitap okumayanların. Onlara duymak istediklerini buketleyip takdim edersen kapışmak için yarışırlar. Kitap okuyanlar ise kendilerine sunulanları sorgulayıp didik didik ederler. Hiç tadı yok bu okur milletinin. Yani ne yapacaksın? Kitaplarını kitap okumayanlar için yazacaksın. Bir de bunu bir misyon gibi sunacaksın ki imajın bir kat daha parlasın ve "okumayan" kitlen gönenç içinde yaşasın.

8. İnsanlar sosyal medyada paylaşabilecekleri aforizmalar arıyorlar. Fotoğraflarına iliştirebilecekleri "gdo"lu sözler arıyorlar. Kolayca tüketilebilecek. Kolayca anlaşılabilecek. Okuyanlara "vay be" dedirtecek sözler. Hiç kimse bu sözlerin manasını deşmeyecek, yaşanmışlığını sorgulamayacak. Sadece birer etiket gibi üstlerinde taşıyacaklar. Marka gibi sergileyecekler. Giydiği spor ayakkabı, kullandığı akıllı cep telefonu gibi. Kullandığı markalardan farklı olarak insanlar kullanabilecekleri aforizmalar için bedel ödemek istemiyorlar. Kahraman Tazeoğlu olmaya karar veren yoldaşım hadi aforizma kusmaya başla bakalım. İnsanlar duyarlı olmak değil duyarlı gözükmek isterler. Bu yüzden de böyle cümleleri paylaşırlar. Her paylaşım sizi başka bir okurla olmasa da başka bir müşteri ile tanıştırır. (Bak bu kısım da Kahraman Tazeoğlu aforizmalarına benzedi. Tek eksiği aşk hakkında olmaması. Demek ki istesem ben de Kahraman Tazeoğlu olabilirmişim. Yazıyı yarım bırakıp evde kendi Kahraman Tazeoğlu'mu yapsam mı acaba?)

9. Roman da yazacaksınız. Sadece şiirle olmuyor azizim. Ama roamnalarınız da şiirleriniz gibi olacak ve romandan ziyade altı çizilebilecek cümleler antolojisine benzeyecek.

10. Kahraman Tazeoğlu olunmaz Kahraman Tazeoğlu doğulur diyenlere katılmıyorum. Bu tavsiyelerime uyup da Kahraman Tazeoğlu olamayan varsa bu rüzgarı ve trendi yakalayamadığı için olamamıştır. Bugün bir Kahraman Tazeoğlu kolay yetişmez.

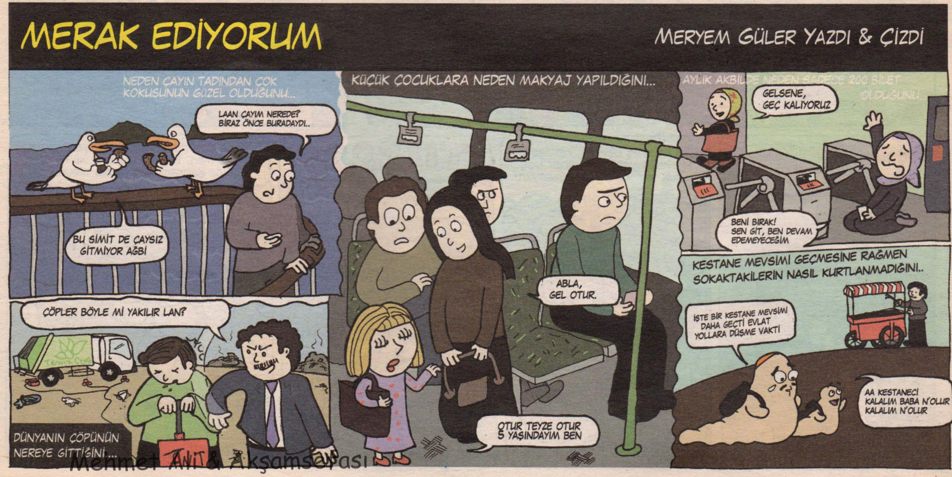

Mehmet Anıt & Akşamsefası

Bülent Ata

ANALI KIZLI

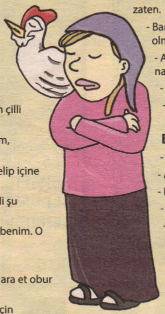

Anne, Allah aşkına ne olacak bu tavuk, ne olacak burada?

- Sen ne olsun istersin asumancığım?

- Annecim, evin içinde geziyor, daha yeni temizledim, şimdi pisleyecek filan…

- Yaa! Demek yeni temizledin evi? Benim çilli hanım da pisleyecek öyle mi?

- Anne hala küs müsün? Bak evi topladım, temizledim, çıkar şu çilliyi ya..

- Ben yıllardır bu evi silip süpürürken, gelip içine etmek iyiydi ama.

- Ay anne mahsus mu yapıyorsun? Şimdi şu tavuğu kestirip pilava katarım valla.

- Hadi oradan, dokunma çilli hanımıma benim. O bilir nereye pisleyeceğini.

- Yaparım bak!

- Sen vejetaryen değil miydin Yeşim, ne ara et obur oldun?

- Kendim için değil, sağlıklı bir gelecek için anne, akıl sağlığımız için evde bir tavukla yaşamak istemiyorum anlasana beni. Alerji yapıyor bana.

- Baban gelinceye kadar böyle, bana can yoldaşlığı yapıyor.

- Ay anne, ne can yoldaşlığı yapıyor? Bık bık da bık bık, bık bık da bık! Ne anladım ben bundan?

- Hiç değilse yumurtluyor, öyle naz yapıp, arkasını dönüp gitmiyor. Bak nasıl da sıcak kanlı, kıyamam ben, oradan maydanoz versene biraz.

- Ay anne maydanozu ne kadar sevdiğimi biliyorsun, son maydanozu da bu yerden bitme bık bık bıka mı vereceksin?

- Kıskandın mı?

- Ay ne kıskanacağım, Allah aşkına, beni neyle muhatap ediyorsun? Sabah sabah ne çileli başım varmış Allahım Allahım. Bi de sen az önce yumurtluyo diye benimle mi kıyasladın? Vallahi parçalarım ben bu tavuğu, şimdi elimden bi kaza çıkacak. Ay babam gelse de kurtulsak

- Yalan mı kız, iş desen yok, ha bire sınava gir çık gir çık. Evlen desek evlenmezsin görücüleri kapıdan kovmalar. Kursa git ebru öğren, kursa git minyatür öğren, rejim yap, kilo ver, ot yiye yiye kendin minyatür oldun.

- Anne bugün sana ne oldu? Başörtülüyüm diye işe almadılar biliyorsun. İşe girmek için o sınavlara girmem lazım. Ecdadımızın değerlerini öğrenmek lazım diye sen demez miydin? İşte ebru, minyatür.

- Ecdadımızın dolma sarmak, mantı yapmak gibi sanatları da var, ama senin şu mutfağa girip bir şey öğrenmeye heç niyetin yok. Filtre kahveler yapalım, testler çözelim, diyet olsun, ot olsun.

- Ay anne, kahve yapınca sana da yapmıyor muyum? Ne yapayım elim yakışmıyor mutfak işlerine, teyzemle sen mutfaktasınız işte, bana ihtiyaç yok ki? Kocamansınız yer yok zaten.

- Bana bak bana, terliği yersin şimdi, dilin de terlik kadar olmuş maşallah.

- Anne bak ezan okunuyor, şeytana höst de, abdest al, namaz kıl.

- Höst!

- Aşk olsun anne, aşk olsun.

Bİ TANECİK ABİM VEDAT

- Alo Vedat abi?

- Asuman, kardeşim nasılsın?

- Hamdolsun abi, sen nasılsın?

- Hamdolsun, görüşürüz hadi.

- Abi bi dakka ya, ne kapatıyorsun hemen?

- Kızım kontur yazıyo, önemli bişi yok galiba.

- Ay aşk olsun abi, ben aradım seni, yazıyorsa bana yazıyo kontor.

- Kızım para kazanmak kolay mı? Yazık değil mi sana, babama? Bak babam yollarda direksiyon başında o kilometre başı para kazandığını sanırken buradan kontörler akıyo akıyo harcanıyor.

- Ama abi, çok önemli bir şey var.

- Ne oldu, ne oldu? Bana iyi bir iş mi buldunuz?

- Onun gibi bir şey. Diyorum ki Sedat abimler, siz gelseniz birlikte bir yemek yesek, şöyle tavuklu pilav yapsak, yanına hoşaf olsa, senin sevdiğin gibi sütlaçta yapsak nasıl olur?

- Vallaha mı? Kardeşim senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Biz hemen gelelim, yengeni de alır uçarız biz. Sedat abine de haber vereyim.

- Yalnız abi, birinin tavuğu kesmesi lazım.

- Hangi tavuğu?

- Bahçedeki tavuklardan birini, böyle yaşlı, içi geçmiş, çilli de olabilir, sen keser misin?

- Ben kesemem, kasap mıyım ben? İçinizden biri, mahalleden biri kasap olabilir, ama ben olamam.

- Abi ne güzel olacak pilavla bi düşün. ne var tavuk kesmede erkek adamsın.

- Sen kes, sen erkek ol, tavuk kesmeyle oluyorsa. Kesemem ben, o kadar. Ya bi dakka! Ne biçim vejetaryensin sen? Tavuk kesmeler filan. Rüyana girer sonra bak. Ot mot bi şey bırakmaz rüyanda. Gagalar durur sonra seni. Korku filmi gibi. "Kümes" yakında sinemalarda. Kızgın tavuğun intikamı.

- Vedat abi, hani sen her şeyi telefonda söyleme, dinleniyo olabiliriz dersin ya, pimpiriklenip. Sabahtan beri kasaplık, ot mot, bi sürü yanlış anlaşılacak şey söyledin bence.

- Evham yapma, evham yapma bana. Ne alakası var? Değerli arkadaşlar, tavuk kesmek ve buzdolabı bitkileri ile ilgili bir söyleşi yaptık, bunda yanlış anlaşılacak bişi yok ki?

- Ah abi, hemen dinleyiciler için resmi mesaj konuşmasına başladın ya.

- Kapat kız kapat, gitti babamın kontörler.

ABİLERİN ABİSİ SEDAT

- Alo abi!

- Canım kardeşim çok yoğunum konuş.

- Yoğunsan sonra arayım.

- Dinliyorum.

- Diyorum ki, bu akşam bize gelseniz, yengemler, Vedat abimler…

- Bu akşam olmaz.

- Yarın?

- Yarın da olmaz yoğunum.

- Öbür gün?

- Bu hafta olmaz yoğun.

- Tavuk kesebilir misin?

- Ben televizyoncuyum, kesilmişi yok mu?

- Çilli hanım oynatacağın bir dizi yok mu? Bir belgesel mesela sonunda başına feci bişi gelir.

- Nasıl ya tavuk belgeseli mi? Hımm bunu bi düşüneyim.

- Düşün abi düşün, reklam spotlarında filan da kullanabilirsiniz, kanal logosunun yanında bık bık dolaşır. Sağlıklı yaşam için tavuklar gibi dizi izleyin, bizi izleyin dersiniz.

- Asuman, canım kardeşim, canın mı sıkıldı senin, annemle mi tartıştınız? Gel birkaç gün biz de kal ne dersin?

- Sağol abi çok yoğunum. Öyle yoğunum ki anlatamam, kırıp döksen akmam yani o derece. Ben senden bir tavuk belgeseli istiyorum, konuyu değiştirme tavuk hazır, gelsin sizin çekim ekipleri alsınlar, tamam?

- Asuman kardeşim, çık biraz dolaş

- Onu çilli ye söyle sen, abi senin toplantın filan vardır, belgeselcileri bekliyoruz…

DEVAMI GELECEK

Mehmet Ali & Akşamsefası

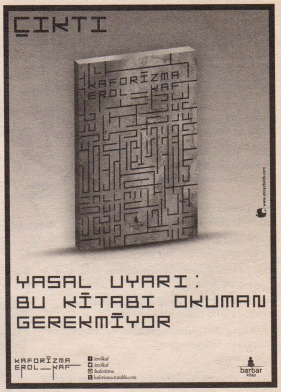

CÜMLE YAYINLARI YAYIN BÜLTENİ

İki Yüz
Mehmet Aycı
Portre

Şubat 2015
376 syf.
16x24 cm
70 gr. Enzo
Karton kapak
28,00 TL
ISBN 978-605-65375-4-7

İki Yüz

Mehmet Aycı

Bir edebi tür olarak portre ve portre yazarlığı edebiyatımızın yaygın türlerinden değil. Dolayısıyla başarılı portre yazarlarımız da neredeyse bir elin parmakları kadar. Son birkaç yılda bu nadir isimler arasına şair ve yazar Mehmet Aycı da katıldı. Hem de "başparmak" adayı olarak. Portre yazarlığımıza yeni bir bakış ve söyleyiş kazandıran Mehmet Aycı'nın portreleri bir İnternet sitesinde yayımlanırken dilden dile dolaştı… Âdeta sözlü kültürümüzün konusu oldu. Anılanlarla birlikte Aycı'nın portre yazılarının çoğu, İki Yüz isimli kitabımızda ilk kez yayımlanıyor. Aycı portrelerinden, "benim aynamdaki sureti neyse onu yazdım. Bir nevi ruh/karakter eşkâli" diye söz ediyor.

Mehmet Aycı'nın portreleri okunduğunda, onun portresini yazdıklarına güzel baktığı, fark edilecektir. İki Yüz'ün ayırt edici bir özelliği de "iyiler albümü" olmasıdır.

cümle Reşit Galip Cad. Hatır Sok. 23/2 GOP - ANKARA T: 0(312) 437 08 85 - 86 F: 0(312) 437 08 87 www.cumleyayinlari.com

Mehmet Ali & Akşamsefası

Zeki Bulduk

BOĞANIN KUYRUĞUNDAN TUTMAK

Dilimde bir acılık vardı. Biliyorum, dünyanın tadı acıdır. Dünya beni, ben dünyayı yiyip duruyoruz işte. Fakültedeyken Kadıköy'de yurtta kalıyordum. Boğanın kuyruğundan elli metre aşağı inip sola döner, düğmeye basarsanız, mutlaka kapıyı açacak birileri vardır. Sanırım on sekiz yıl önceydi. Belki de yirmi sene önce… Kendimce bir şeyler yazıp karalıyordum. Bir gün ikindi vakti işte, uyuyorum. Yani, uyuyormuşum. Uyandığımda ranzanın yanında beyaz renkli Olimpia marka bir daktilo vardı. Tamam, öyle demeyeceğim; ama fıstık gibiydi. Selçuk ablasının kullanmadığı daktilosunu getirip bırakmış. Uyandırsana kardeşim! Yok. Adam derviş meşrep ya, rahatsız etmemek için bırakıp gitmiş.

Yine bir gün, fakülteyi bitirmeden ekmek peşinde koştuğum zamanlardı. Murat'la Erhan kucaklarında beyaz bir bilgisayarla çıkıp geldiler. İnternet kafeleri vardı. Batmışlar mı yoksa iş yok diye dükkanı mı dağıtmışlar ne… Bilgisayarlardan birini bana getirdiler. İnternete girme, otur yazı yaz, dediler. O sıralar Kayıplar Kosova romanım çıkmış, Bozkırın Atları'na çalışıyorum.

Durun bitmedi. Dünyanın en şükürsüz adamlarından biriyle karşı karşıya olabilirsiniz. Bir devlet adamımızın konuşmaları kitaplaşacakmış. Redakte işleri bana verildi. Para pul, Allah razı olsun tezgahı döndürdü; üzerine bir de lap top verdiler! O lap top bende iki sene kaldı. Devlet adamımızın vazifesi bitince lap top'u istediler. Hiç gocunmadan geri verdim.

Erhan'la Murat'ın getirdiği bilgisayarla bir kitap yazmadım. Laptopla bol bol facebook ve tiwitter'a girdim. Olimpia daktilo mu? Canına okudum! Baktım ki yazamıyorum, benden daha hevesli bir arkadaşıma hediye ettim.

Şimdi nereden çıktı bu şımarık yazı diyorsunuz. Haklısınız. Şımartıldım. Az önce yazı yazmak için odama çekildim. Yaşar Kemal öldüğü gün barış adına, yazı adına, edebiyat adına, hikayeler adına; en çokta yazmayı bildiği halde yazmayan insanlara üzülüp, her gün yazacağım, dedim. Öyle ya, ölüm sigaramdan da yakındı bana. Korkmuştum. Lakin asıl korkum şuydu: bilgisayarın açma tuşuna bastıktan kaç saniye sonra facebooku ya da tiwitterin giriş ekranına ulaşacağımdı. Necip abinin günlükleri, Ebubekir ve İbrahim ağabeylerin selamları, Suavi'nin modern dünyanın yalnızlıkları resimleri, Asım'ın Balaban Tekkesindeki dersleri, selam verenler, hikaye gönderip okumamı isteyenler, İranlı dostlarımın mesajları, bana söven, kibar kibar laf sokuşturanların yorumları, yeni kitap kapaklarımı beğenip okumayacaklarını adım gibi bildiklerimin beğenileri… Göz atmam, düşünmem, kızmam, sevinmem gereken o kadar şey vardı ki yazı yazmaya geldiğimi yaklaşık olarak bir buçuk saat unutuyordum. Hele bir de İmani'den karışık şarkılara basmış, Niyaz'dan iki sıkı parça dinlemişsem… Biter mi? Yok! Cemaatçilerin particilere, particileri dünyaya meydan okumaları, arada nasibime, sanatçı adam politik mi olur lan, diyen doksan altı takipçili sekiz bin tiwit yazmış falanca feşmekancaların yazdıklarını görüp cevap yazayım mı yazmayayım mı, diye tırnağımı yemeye başlamışsam, gel de yazı yaz kolaysa!

Lise ikinci sınıfta tartıştığımız İslam ittihadı, İslam devleti, genel ahlak kuralları, şiir mi nesir mi tartışmaları, tasavvufi mesellerin cirit attığı ama bir dervişin uğramadığı sayfalara bakıyorum mal gibi. Evet, mal gibi. Yani şimdi çıkıp, büyülenmiş gibi, deyip suçumu hafifletmenin alemi yok. Mal meydanda. Kadıköydeki boğanın kuyruğundan tutuyorum. Boğa ne bir adım ileri gidiyor ne de çifte atıyor. Durup duruyor. Bense küplere biniyorum. İki satır yazı yazıyorum, sonra insanların okuyucum oldukları yalanıyla tatmin oluyorum. Hadi be!

Aslında ben her kitabımdan sonra, beni yıllar önce okumuş olan o Malatyalı kardeşimin aramasını bekliyorum. Kayıplar Kosova'yı okuduktan sonra adını bilmediğim bir kız beni arayıp on dakika ağlamış, en sonunda da teşekkür etmişti. Az kalsın otobüsü kaçıracaktım telefondaki sesin anlattıklarını düşünürken. Ben bunları yazarken birileri yediği içtiği zıkkımın kökünün resmini çekip başka insanlar göstermek için kıçını yırtıyor. Başka biri profil resmini değiştiriyor, dünyanın en berbat şarkılarını paylaşırken arkadaşlarına bal sunduğunu zannedenler cabası. Ve en çokta Reis geliyor aklıma. Ne alaka ? Geliyor işte… Reis değil de, ona inanan, onun samimiyetine ve yalnızlığına inanıp, sosyal medyada cansiperane savaşan insanlar geliyor aklıma.

Sanki bir şeylerin hamallığındayız gibi geliyor bana. Olimpia daktiloyu ilk gördüğüm ana gitmek doluyor içime. Uyumak, uyanmamak… Uyanırsam da sadece okumak, kitap kokusunu burnuma çeke çeke okumak istiyorum. Ve birden fark ediyorum ki bir adam Kadıköy Bahariye'de taştan boğanın kuyruğunu tutmuş, onun ardından Sibirya tırtılları gibi tutunmuş sayısın insan kuyruk gibi uzayıp gidiyor. Keşke o boğa canlı olaydı. Belki delirdiğimize, öfkemize, durup durup kendimize dadanmamıza değerdi.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Gülçin Durman

KUALA LUMPUR

Babamın, Beylerbeyi Çamlıca Caddesi'nde küçücük, gariban bir berber dükkâncığı; bu dükkâncığın da çocukları birer dâhi olan müşterileri var. Leb demeden leblebiyi anlayan bu çocukların yetenekleri, maharetleri saymakla bitmez. Babam, her akşam bu harikulade çocukların muhteşem hikâyeleriyle geliveriyor eve. İşte, karşımda incelikle kazıdığı burnundan çıkardıklarını bana gösterip sonra da top top yaparak yutan Şükriye de o çocuklardan birisi. Sular seller gibi kitaplar okuyan, çarpım tablosu canavarı Şükriye! Gözlerimin içine bakıyor sonra da ağzına atıyor o topları. Yeniden bana bakıyor, hoppp bir daha yutuyor. Pis şey!

Az kaldı evimize varmamıza. Tünelden sonrası hoooop Çayırbaşı Durağı. Sonra da ver elini Beylerbeyi. O yana bakmamaya çalışıyorum ama bir türlü yapamıyorum işte; çalışkan Şükriye'nin de maşallahı var, hiç boş durmuyor yani. Bizimkiler, Şükriyeyle çokbilmiş annesini daha fark etmediler. Benim de söylemeye, hiç niyetim yok valla. Şu tüneli bi geçsek… Evimize bi girsek… Haydaa, otobüs zınk diye duruverdi. Hem de, tam da askeriyenin önünde. Kesin arama yapacaklar. Arkamdan titrek bir ses geliyor "Ablaaaa" diyor Meryem Cemile Ablam. Konuşmuyor da sanki inliyor. Annem duymuyor ama. Otobüsün kapıları açıldığında, önce askerler giriyor gürültüyle, sonrada koyu yeşil üniformalarıyla polisler. 'Cüzdanları çıkarın,' diye bağırıyorlar, "haydi haydi çıkarın cüzdanları!' Bir anda otobüs hareketleniyor. Bağıra çağıra yolcuları arıyorlar, bayağı da hızlılar. Bazılarının nüfus cüzdanına da, yüzüne de uzun uzun bakıyorlar, bazılarını da ağzını açmasına bile fırsat vermeden aşağıya indiriveriyorlar. O tarafı göremiyorum ama.

Yaşlıca bezgin bir polis, içeri girer girmez şoförle muhabbete başlıyor hemen. Alışkın bir tavırla sırtını sağlama alıp, göbeğini de iyice şoförün koltuğuna yerleştiriveriyor. Nefes nefese de kalmış. Şoför, çorabından bir dal Marlboro çıkarıp uzatıyor hemen. Gülüşmeye başlıyorlar. Daha genç olan diğer ikisi, hâlâ cüzdanlara, çantalara bakıyorlar. Polisler haricinde, kimseden çıt çıkmıyor. Bir tek Meryem Cemile Ablamın, 'Ablaaaa' diyen sesi duyuluyor.. Annem, ancak dördüncü seferde anlıyor durumu. "Okşannn!" diyor sertçe. " Yakacaksın bizi Okşan!" Okşan, Meryem Cemile Ablam'a annesiyle babasının verdiği isim. Babam, "Okşan diye kız ismi mi olur allesen?" deyip, gülüyor her defasında. Dayımınsa, rengi atıyor Okşan lafını duyunca. Ben seviyorum aslında, güzel bir müziği var bu Okşan'ın. Ama dayım yasakladı işte. 'Kimse Okşan lafını ağzına almayacak bundan sonra. Okşan yok artık, Meryem Cemile diyeceksiniz' demişti, o pazar akşamında. Simsiyah başörtüsü ve o güne kadar kimseciklerde rastlamadığımız upuzun pardösüsüyle, Okşan Ablayı daha doğrusu Meryem Cemile Ablam'ı o halde karşısında görünce, annem de elinde tabaklarla kalakalmıştı öylece. Babamsa, tek kelime etmemiş gazetesinin arkasından burun kıvırıp, homurdanmıştı.

'Nerede?' diye soruyor annem. Tehlikeli durumlarda, benim annem hep ağzının içinden konuşur. Bir yandan da eşarbını öne çekip sonra yeniden geriye atar. Hem de her zaman, aynı noktaya getirip bırakır. Meryem Cemile Ablam'ın rengi limon gibi, duyulur duyulmaz bir sesle 'Çantamda' diyor. Makrameden, dikişleri atmış, rengi solmuş bir çantası var Meryem Cemile Ablam'ın. 'Bu çanta,' diyor dayım, 'bizim emperyalizme karşı açtığımız savaşın sancağıdır!' Babamsa her zamanki gibi burun kıvırıp susuyor; dayım gider gitmez de, arkasından atıp tutuyor. 'Gülümser Hanım, kardeşin olacak o hergeleye söyle; önce adam gibi bir işe girişsin de, ondan sonra dünyaya savaş açsın. Baba parasıyla olmaz öyle kahramanlıklar!' diyor.

> 'Bu çanta,' diyor dayım, 'bizim emperyalizme karşı açtığımız savaşın sancağıdır!'

Polislerle, bizim koltuk arasında üç kişi kaldı. Çalışkan Şükriye'nin annesinin çantasını kurcalıyorlar şimdi de. Her zamanki gülüşlerinden birini atıverince Şükriye, polis de hemencecik okşayıveriyor başını mikrobun. Seni gidi sümüklü numaracı, seni gidi sümük tüccarı! Şimdi de ellerini arkasında birleştirmiş sallanıp duruyor. Bakan da sanır ki, dünyanın en sevimli şeyi. Polisin arkasından, bana bakıp gülüyor bir de. Neden, benden başka hiç kimse bu kızın gerçek yüzünü göremiyor ki?

Annem, " Dur kızım sen, şöyle bir" diyerek aşağı bırakıyor beni. Dengemi sağlayabilecek miyim acaba? Nasıl da telaşlı annem. Yere doğru kaydığımı hissetmiyor bile. Bir çantasını açıp bakıyor, bir eşarbını geri çekip bırakıyor. Korktuğu zamanlarda, benim annem hep aynı şeyleri yapar. Ağzının içinde 'Yere at bari, at yere' diyor 'Olmazzzz, görürler!' diye itiraz ediyor hemen Meryem Cemile Ablam. Polislerden birisi, bizim tarafa doğru dönüyor aniden. Annem de hızlıca üç kere yeniden eşarbını öne çekip, sonra da geriye doğru itiyor. Şükriye'de, eğilip bükülüp beni arıyor; bulduğunda da adamların kollarının bacaklarının arasından dilini çıkarıyor. Nereden bulduysa, şeker yemiş biraz evvel galiba. Pespembe olmuş dili. Pisboğaz işte!

Nihayet, polis bize yaklaştı. Tam zamanıdır. İçimde biriktirdiğim her şeyi haykırabilirim artık. Bu iğrençliği tüm dünya bilmeli. Şimdi geliyor işte! Güzelce nefesimi alıp, bağırmaya başlıyorum. 'Bu kız, aslında dünyanın en aptal çocuğu! Hepinizi kandırıyor. Hem de çok pis! Parmağı sürekli burnunda. Sümüklerini yiye yiye bitiremedi. Benimle de, çok uğraşıyor. Ne zaman, yalnız kalsak kolumu bacağımı çimdikliyor!'

Fakat bunca kelime ağzımdan şu şekilde çıkıyor 'Eüüüüüğhhhhhhhhhh, eüüüüüüüüüğğğğhhhh!' Bütün başlar, bize dönüyor. Polisler de şaşkın. Ne yapacaklarını bilemiyorlar. İçimde ne varsa, hepsini döküveriyorum ortalığa. İlk konuşan, keyfi bozulan yaşlı polis oluyor. 'Hanım, nesi var bu çocuğun?' Annem, beni yeniden kucağına almış, sakinleştirmeye çalışıyor. 'Korktu galiba' diyor. Sonra da 'Sus yavrum sus" demeye başlıyor. Susar mıyım hiç. Yeniden konuşuyorum yeniden, yeniden, yeniden…

Şükriye'nin annesi atlıyor hemen; şoför mahallindeki polise dönüp 'Memur bey, bunlar bizim komşumuz. Çocuk anormaldir, anormal! Deli yani' diyor. Yüzünü de eğip büküyor. Yanımızdaki polisler, iğrenmeyle karışık bir acımayla bakıyorlar bize. Böyle hararetli bir şekilde konuştuğumda, kendime hâkim olamıyorum hiç. Ağzımdan, burnumdan sular akıyor. Annem ceketiyle, yüzümü gözümü siliyor. Genç polisler, yeniden şoför mahalline doğru dönüp, ne yapalım der gibi bakıyorlar. Yaşlı polis de, bırakın gitsinler der gibi eliyle sertçe havayı dövüyor. Göbeği de iki yana doğru gidip geliyor. Canı sıkılmış, besbelli. Annemle ben önde, Meryem Cemile Ablam ile kardeşim arkada, iniveriyoruz otobüsten. Yolcuların 'Yazık yazık! Allah kimsenin başına vermesin böylesini!' dediklerini ben duyabiliyorum; inşallah bu sefer annem duymamıştır. Merdivenlerden atlaya zıplaya iniyoruz. Otobüs ise hâlâ durakta. Eskilerde sinema, şimdilerde ise garnizon olan binayı arkamızda bırakana kadar hiç konuşmuyoruz. Perşembe pazarına girince de, hep birden kahkahayı basıyoruz. Annem, kan ter içinde kalmış, yanakları pembe pembe. 'Bir sadaka vereceğim hemen' diyor. Meryem Cemile Ablam, beni öpüyor. Kardeşim Şükriye'nin kötülüklerini anlatmaya koyulmuş. Üç cümlesinin birinde, 'Ama anne, ablama delisin işareti yaptı o' deyip duruyor. Annem, 'Akıllı kızım, annesinin bir tanesi' diyerek ıslak ıslak öpüyor kokluyor beni. Arada bir, Meryem Cemile Ablam'a dönüp, ağlamaklı bir sesle 'Bizi kurtardı görüyorsun değil mi, kız? Kahraman kızım benim. Bir tanedir o, bir tane' deyip yeniden sevmeye okşamaya koyuluyor beni.

> Ah ah, keşke bulsalardı o silahı da, mapuslarda yatsaydınız beraberce'

Tam minibüs durağının önünde, sanki bir anda aklına gelmiş gibi duruyor ve 'Kız, sen ne yapacaktın o silahla?" diye soruveriyor. Meryem Cemile Ablam, sakince omuzlarını silkip "Hiçbir şey. Bu akşam gelip alacaktı zaten" diye cevap veriyor. Annemin, yüzü değişiyor, eli yakasına gidiveriyor hemen "Ahhh, ahhhh sonunda öldürecek bu çocuk beni! Eve bir gidelim de, hayırlısıyla ben yapacağımı biliyorum size" diye söyleniyor.

Kardeşim, annemin kocaman çantasını boynuna asmış elinde Tanzimden alınmış domatesle patlıcan poşetleri, en önde hızlı hızlı ilerliyor. Arada bir duruyor, ona yetişmemizi bekliyor. Güzel anneciğimse yorgunluktan mahvolmuş; çiçekli başörtüsü iyice kaymış gitmiş. Ben çekip düzeltmeye çalışıyorum ama terden ıpıslak olduğu için elimden kayıp gidiyor. Birazdan ensesinde toplanır bu eşarp. Arkamıza bakmadan, kimselerin selamını almadan yürüyor da yürüyoruz. Nihayet çarşıya girdiğimizde, kardeşim eskice, yüksek camekânlı bir dükkânın önünde duruyor. Sonrada koşturarak yanımıza gelip anneme diyor ki 'Anne, dükkânda müşteri yok. Biraz otursak mı he? Gazoz alır, belki babam' Annem sertçe kaldırıp yeniden yerleştiriveriyor kucağına beni. Kolları titriyor artık, ağırlığımdan. Hiçbir şey demeden, dükkâna dalıveriyoruz. Babamın şaşkın bakışları altında, 'Dur kızım sen şöyle bir' diyerek ortadaki koltuğa bırakıveriyor annem beni. Dükkânın önünden başı önde geçiveren, bir kez olsun içeri bakmayan annemin paldır küldür içeri girişi babamı korkutuyor sanki. Çırak, kahverengi karoların üstündeki bir gıdım isyankâr kılı faraşa tıkıştırmaya çalışıyor. Kardeşim hızlı davranıp hemen gazoz için çalışmaya koyuluyor. 'Ablam, çok susamış baba. Gazoz alsak da içse, garip!' 'Oğlum, dört Çamlıca kap gel' diyor, bunun üzerine babam. Çırağın, dükkândan nasıl çıktığını göremiyoruz bile. Annem, "Çocuğa da söyleyiverseydin bir tane" diyor, kaşları dik dik. Babam, okuduğu Tercüman Gazetesini katlayıp, boş ver der gibi sallıyor elini. 'Öncekilere yaptık da ne oldu, hanım? Hepsinden yedik kazığı, oturduk aşağıya' diyor. Annem uzatmıyor hiç.

Babamın koltuklarında dönmeye bayılıyorum. Kardeşim kötü oluyor ama. İki dakika bile dayanamıyor. 'Aynalar, beni içlerine çekmek istiyorlar' diyerek ağlamaya başlıyor, hemen koltuktan kalkıveriyor. Bense seviyorum, aynalarda dalmayı. Önce karşımdaki aynaya bakıyorum, aynadaki ben de bana bakıyor, sonra karşı aynadaki ben ve ben arkamdaki aynanın içindeki bene bakıyoruz. Sonra gittikçe daha da parçalanıp gittikçe daha da büyüyoruz. Parçalanıp büyüyor ve nihayetinde harikulade bir birleşime dönüşüveriyoruz.

Annem, " Elhamdülillah" diyerek sandalyeye yığılıyor. Yorgun da olsa kadın gözleri hemen etrafı tarıyor. Boş bulunup da hemencecik sandalyeye oturuverdiğine pişman oluyor. Tam bunun için söylenecekken, vaz geçip susuyor. Babamsa karşımıza oturmuş gazetesini dizlerine vuruyor, bu demek oluyor ki, hesap vermemizi bekliyor. Sonunda bizden bir şey çıkmayacağını anlamış olmalı ki, Meryem Cemile Ablam'a dönüp 'Kızım sen anlat bari. Ne oldu? Nedir bu haliniz' diye soruyor. Meryem Cemile Ablam'da makrame çantasından fırlamış ipliklerle oynayarak sakince konuşmaya başlıyor. "Bindiğimiz otobüste, arama yaptılar da. Koşarak geldik bizde' babam cevaptan memnun kalmamış, 'Ee, ne var bunda? Her zaman arama oluyor. Daha alışamadınız mı kızım, hııı?' Meryem Cemile Ablam, biraz durup anneme bakıyor 'Münevver, biraz fenalaştı da…' deyiveriyor. Babam, oturduğum koltuğu kendine doğru çekip burnuma bir fiske konduruyor 'Bizim Münevver mi?' diye gülümseyerek soruyor. 'Evet, bizim Münevver' diyor Meryem Cemile Ablam, her zamanki ciddiyetiyle . Kurt babam inanmış gibi devam ediyor. 'Demek, Münevver fenalaştı diye, kan revan içinde koşturdunuz? Benim güzel kızım için?' Meryem Cemile Ablam, başını sallayıp tebessüm ediyor biraz. Fakat gülmeye pek alışkın olmadığı için bu gülümseyiş yüzüne tuhaf bir ifade veriyor. Çantasından uzunca bir ipi daha çekip yere atıyor, evet manasında başını sallıyor. Babam, bu kez sinirlenerek soruyor 'Münevverim, on iki senedir fenalaşır, hâlâ alışamadınız mı buna kızım?" Meryem Cemile Ablam, bir şey anlamamış donuk bakışlarla 'Hayır alışamadık' diyor, eli yeniden çantasına gidiyor.

Babam, oyunu yarıda kesip kapı yanındaki sandalyede, eşarbıyla yüzünü yelleyen anneme dönüyor. 'Haydi, siz neyse de anası olacak Gülümser Hanım'da mı garipsedi bu durumu?' diye laf atıyor. Annem iki – üç kere öksürüp boğazını temizledikten sonra konuşuyor. 'Meryem Cemile'de silah vardı. Polisler bulacak diye öldük öldük dirildik, valla. Bu garip kurtardı bizi" garip kelimesiyle beraber ağlamaklı oluyor. 'Tam sıra bize gelmişti ki, Münevver bir kıyamet kopardı. Sanırsın ki etini cımbızla çekiyorlar. O bağırıp çağırınca polisler de bizi bırakıverdiler. Bizde koşup buraya geldik, işte hepsi bu kadar' Babam duyduklarının ağırlığıyla eli ağzında öylece kalakalmıştı. ' Yahu nedir sizin bana kastınız? Nedir sizin derdiniz ya? Rahatlık batıyor, değil mi' deyince ; annem acayip bozuluyor, bir şey söylemek için ağzını açmaya çalışıyorken babam daha da yüksek sesle söylenmeye başlıyor. 'Pes yani. Koynumda yılan besler durumuşum da haberim yokmuş. Ah ah, keşke bulsalardı o silahı da, mapuslarda yatsaydınız beraberce' Mapus kelimesi annemin daha da ağrına gidiyor, 'Tövbe, tövbe' diyerek başını sallamaya başlıyor.

Tam o esnada, sallana sallana çırak giriveriyor içeri; gazozları verirken babama dönüp 'Mahmut Amca, depozitoyu unutmasınlar dedi' deyince babam 'Defol lan! Gözüm görmesin seni' diyerek çırağın kıçına tekmeyi yapıştırıyor. Çocuk ağlayarak, dükkânın karşısındaki kaldırıma kaçıyor. Sigara yanıklarıyla kaplı sehpanın üstündeki gazozlara kimse elini süremiyor, nihayet kardeşim şişelerden birini kavrayıp koşarak karşıya çırağın yanına gidiveriyor. Ağlayan çocuğun yanına çöküveriyor. Babam bir anda kıpkırmızı oluyor. Boğazındaki damarların fıkırdadığını görebiliyorum. Belli ki çok pişman.'Babacığım ne olursun, kardeşime kızma, çırağa kızma, anneme kızma, hele hele kendine hiç kızma!' demek için ağzımı açıyorum ve ağzımdan uzun bir "Auuuuooooovvh" gibi bir şey çıkıyor. Babam, sehpadaki gazozlardan birisini alıp yanıma geliyor. Koltuğun boyunu yeniden ayarlayıp, gazozu içirmeye başlıyor. Gazozlar ağzımdan akınca da'Dur kızım, dur kızım' diyerek yüzümü gözümü sile sile gazozun tümünü içirtiyor bana. Annem artık biz kalkalım diyerek toparlanıyor, 'Hele biraz daha oturun. Bu işi, iyice bir anlatın bana' diye ısrar ediyor babam. Ayakkabılarının ucuna dalıp gitmiş Meryem Cemile Ablama "Kızım, nedir bu meselenin aslı astarı? Neler yapıyorsunuz siz böyle?" diye soruyor. Meryem Cemile Ablam'da, 'Bir şey değil ağabey, bu akşam gelip alacaktı zaten" Babam inanmıyor daha da sinirleniyor "Eeeee kızım, bu meretin sende ne işi var o zaman. Alacaktı da kendisi alsaydı yani. Kuşlar mı getirdi koydu senin çantana?'

Meryem Cemile Ablam bir daha konuşmadı. Babam söylendi de söylendi. Dayımla alakalı içindeki her şeyi söylediğine ikna olduğunda da duruverdi. Yorulmuştu da zaten. Biricik kardeşçiği çoluk çocuğunun önünde rezil edilmiş annem, yeterince gücenmiş yeterince onuru kırılmıştı. Babam biraz yavaşladığında, annem araya girip bize sesleniverdi 'Haydi kalkın' Beni kucaklarken, babam durdurmaya çalıştı. 'Dur ben alayım onu. Sen yorulmuşsun bayağı' dediyse de, vermedi annem beni.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kös kös dükkândan çıkıverdik.

Eve girdiğimizde, ikindi akşama dönmek üzereydi. Annem beni yatağıma yerleştirdikten sonra gömme dolabın içersinde olmayan bir şeyler aradı durdu; bir yandan da sessiz sessiz ağlıyordu. Bayağı bir zaman kaldı orada annem. Yemeğe kadar da neredeyse hiç konuşmadı. Meryem Cemile Ablam'ın da ondan kalır yanı yoktu. Akşam, babam homurdanarak içeri girdi. Hatasını biliyordu, ama dünyada özür dilemezdi. O akşam da her zamanki gibi yaptı. Hatasını telafi etmek yerine mutfağın kapısına dikilip, tencerenin başından ayrılmayan anneme, bizden hemen sonra sivil polis olduğunu tahmin ettiği o adamın yine geldiğini ve yine şüpheli şekilde konuştuğunu ve yine gözlerinin velfecr okuduğunu anlattı. 'Bu sefer yakalanacak işte. Şuraya yazıyorum bak. Ne demişler bir sıçrar çekirge iki sıçrar çekirge… Kenan efendi, bir gün yakayı ele verecek sonunda. Bari bize bir zararı dokunmasa. Çoluk çocuğum ortada kalır valla, Münevverime yazık!' Münevver kelimesini duyan annem, babama dönüp bin yılda bir lutfettiği o delici bakışlarından birisini atıyor, babam ne yapacağını bilemiyor bir an için, sonra içeri geçiveriyor.

Sessizlik içinde yemeğimizi yerken, beklenen kişi de sonunda geliyor. Her zamanki gibi heyecanlı, her zamanki gibi neşeli. 'Selamün aleyküm Müslümanlar!' deyip sofraya çöküveriyor. Bir Meryem Cemile Ablamın bir annemin tabağına ekmeğini bandırıp yemeğe koyuluyor. 'Dur oğlum dur!' diyor annem sertçe. 'Şimdi tabağını getiriyorum' dayım hiç istifini bozmadan, 'Gerek yok be abla. Ben böyle iyiyim. Değil mi enişte?' diye laf atıyor babama. Babamsa hiç cevap vermiyor. Dayımın umrunda değil, yanıma doğru eğilip 'Naber fıstık' diyerek yanağıma kocaman bir öpücük konduruveriyor. Kardeşim de yerinden kalkıp dayımın yanına çöküyor, resim defterindeki yeni kuşları yeni uçurtmaları yeni gemileri göstermeye başlıyor. Hepsini de çok beğeniyor dayım. Hele mor bir gemiye uzun uzun bakıyor. 'Maşallah süphanallah, yeğenimde sanatçı hamuru var. Baksana şu eserlere enişte' diyor yeniden babama. Annem, 'Kusura bakma geç geldik de çarşıdan. Hemen bunları uyduruverdik işte' diyor. Dayım menemene batırdığı ekmeği ağzına atarken ' Valla nefis olmuş ablamın ellerine sağlık' sonra da babama dönerek 'Öyle değil mi enişte' diyerek yeniden babama laf atıyor. Babam, bir anda dayımın sakalını yakalıyor, 'Oğlum, tamam hani bunu anladıkta. Şu şalvarda neyin nesi oluyor? Yakışıyor mu senin gibi genç adama? Kandırıyorlar sizi valla bunlarla. Bu zamanda böyle şey olur mu?' Annem, zaten diken üstünde, babamın lafı döndürüp dolaştırıp yine şalvara getirmesine canı iyice sıkılıyor, lokmasını yutamıyor hemen. Dayımsa gevrek gevrek kahkaha atıyor. 'Ya ne yaparsın enişte, geçen gün camide secdeye giderken baktım ki her taraf kabak tarlasına dönmüş. Bari ben kabak olmayayım artık dedim, fena mı ettim yani?' Kabak lafını duyan kardeşimle, Meryem Cemile Ablam da kıkırdamaya başlıyorlar. Annem de kendini tutmaya çalışıyor biraz. Fakat pek dayanamıyor, bırakıveriyor kahkahaları. Babam bozulmuş 'Ayıp ayıp utanın kendinizden. Bir de hanım olacaksınız ' deyip küserek ayrılıyor yanımızdan. Balkondaki divana geçip sigarasını tüttürüyor. Biz, buna bayağı bir gülüyoruz ama. Derken dayım, mücahidelerime getirdim diyerek Rayet Dergisinin üç adet son sayısını kardeşimle bana bir de Meryem Cemile Ablam'a veriyor. Çekirdek çitlerken, dergimizi karıştırıyoruz, kardeşimle. Ne olduğunu pek anlamıyoruz ama gördüğümüz her şey yakın geliyor bize. Gece yarısına doğru annem 'Haydin yataklara' diyerek kaldırıyor bizi. Onca zamanın bir çırpıda nasıl geçtiğine şaşırarak, daha Davud aleyhisselam ile Calut'un hikayesini bile dinlemedik diye itiraz edecek oluyoruz ama annem babamı işaret ediyor. İstemeye istemeye yatmaya gidiyoruz. Dayım, 'Bu seferlik böyle olsun bir dahaki sefere iki hikaye anlatırım, söz size' diyor.

Dayımı o geceden sonra bir daha hiç görmedik. Eskiden de günlerce kaybolduğu olmuştu ama ya bir haber yollardı ya da bir kart atardı. Fakat bu sefer haftalarca haber alamadık. Annem, tanıdığı bütün arkadaşlarını dolaştı. Yalvardı yakardı. Ne kadar çabalasa da hiçbir şey öğrenemedi. Derken iki ay sonra babamın dükkânına gelen, genç bir adamdan öğrendik ki dayım; o gecenin sabahında Moro'daki cihada katılmak için memleketten dışarı çıkıvermiş. Türlü badireleri atlattıktan sonra da en nihayet Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'a ulaşmışlar. Burada mücahidlerle buluşup Moro'ya geçeceklermiş. Şehirdeki ikinci günlerinde, sabah namazından çıkışta yaşlı birini tartaklayan iki kişiyi fark etmişler. Dayım durur mu hiç, atlamış hemen. Olayı anlatan kişi 'Ağabey, inanki çok yalvardım ben. Yapma etme dedim. Taaa dünyanın öte ucundan gelmişiz etmişiz. Görevimiz var, yapma dedim. Ama dinletemedim rahmetliye' diyecek olmuş. Babam hemen bozmuş adamı 'Yoook, o kendisine yakışanı yapmış. Şehittir inşallah' deyivermiş. Bunun üzerine adam ne diyeceğini bilememiş. Çaylarını içerken hiç konuşmamışlar, tam kapıdan çıkarken babama 'Kolay değilmiş bu işler ağabey. Kitaplardakine benzemiyor hiç. Ben yapamadım işte. Geri dönüverdim baba evine' demiş.

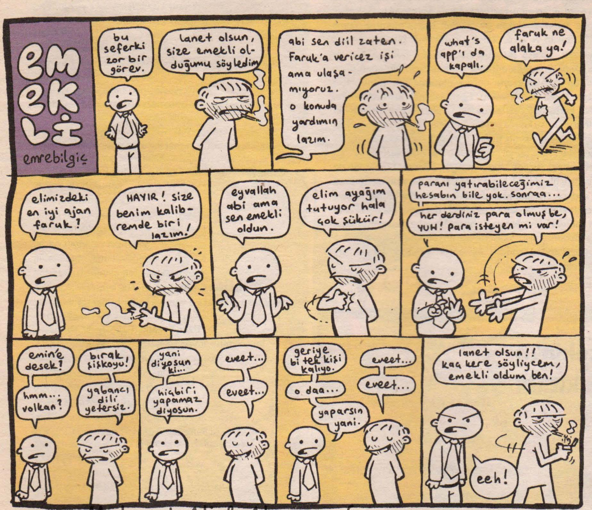

Mehmet Ali & Akşamsefası

Nazım Taşan

RACİ VERT VE BAZI ŞEYLER

Merhaba ben Raci Vert. Bilen biler Mutlu Dede adıyla nam salmış bir hak dostunun muazzam bir ilahisi vardır. "Mutlunun yaşı sekseni aştı / Hiçliğe talip olmaya geldim" diye biter. Rivayete göre Dede bu ilahiden sonra sırlara karışmıştır. İkinci sınıf bir hikâye karakteri olmama rağmen beni bile içine çeken bir tarafı vardır bu ilahinin, bazen dilime dolanır, klavyenin içinde gün boyu mırıldanır dururum. Bazen de böyle geri dönmeyeceğim mevzulara girer sonra da geri dönmeyiveririm. Geri dönmeyince böyle güzel mevzulara onlar da geri dönülmemiş bazı güzel mevzular olarak orada öylece kalıverirler. Fakat bir keresinde böyle güzel bir mevzuya geri döndüğümde onu orada bulamamıştım. Bazen de böyle oluyor demek ki diye düşünmüştüm o zaman. Demek ki, demek ki böyle yerlerde kullanılıyormuş. Böyle laf oyunlarıyla ucunda bir şey olmayan bir yerlere varmak isterdim ama yarım kalmış bir hikâyemiz var. Dilerseniz ona dönelim. (Fakat onu orada bulabilecek miyiz?)

Bir deneyelim. Cafer Selenter kardeşimiz film çekmek için gerekli olan alet edevatı tamamlamak amacıyla birazcık para biriktirdi. Filmi çekeceği yer dedesine ait metruk bir değirmen ve eskiden değirmencinin konakladığı bir köy evi idi. Lise yıllarında insan belki daha büyük ve ilginç işlere girişmek ister, Selenter de bir bilim kurgu bir aksiyon ya da bir savaş filmi çekmek isterdi elbet. Gelgelelim sinema denilen şey fakirleri adam yerine koyan bir şey değildir. Roman, hikaye ya da şiir yazabilirsiniz paranız olmasa bile ama film çekmek istiyorsanız kusura bakmayın. Fakir misiniz? Hadi kardeşim. Buna rağmen bütçesiz denilen (bütçesizden kasıt 15 bin lira ve 300 bin lira arasıdır aslında, Selenter o zamanlar henüz bunu bilmiyor, bütçesiz denildiyse bütçesizdir diye düşünüyor haklı olarak) filmler çekilmiş ve bazıları epey meşhur olmuş. Fakirlerin umutlanmak için bir sürü bahanesi vardır, belki de zenginlerin hayal gücü bu yüzden daha zayıf oluyor. (konudan sapmayalım istersen.) Düğün kameramanlığı yaptığından daha önce bahsetmiştik. Patrondan utana sıkıla bir şeyler çekmek için kamerayı rica etti. O zamanlar böyle dvdli, harddiskli, flaşbellekli kameralar yoktu varsa bile patronunda yoktu. Omuzda taşınan kasetli büyük kameralardan vardı. Patron daha önce kullanılmış 120lik kasetlerden birini içine yerleştirip aman bir şey olmasın diye sıkı sıkıya tembihledikten sonra Selenter'e teslim etti. İhl'den Harun diye bir arkadaşını kameraman olması için ikna edince artık sıra kostüm ve aksesuarlara gelmişti. Değirmen metruk olduğu için elektrik çekilmesi gerekiyordu. En yakın evle arasında bir köprü vardı. Cafer yeteceğini düşünerek 150 metrelik bir kablo satın aldı. Film dediğinde en azından bir kez bir silah görünmeli. Hala oğlundan kuru sıkısını istedi. Bir masa, sandalye, kilim, küçük tüp, kap kacak gerekiyordu, dedesigilden temin etti. Yazmadığı ama kafasında kurduğu senaryoyu çekmek için bunların yeteceğini düşünüp harekete geçti. Filmde sadece kendisi oynuyordu, tek oyunculu uzun metraj bir drama. (sanat filmi?) Dedesini değirmende bir belgesel çekeceğine inandırınca minübüse yüklediler malzemeleri ve yola çıktılar.

Süper kahramanları bilirsiniz. Tarantino, Kill Bill'in sonunda Süperman'in diğerlerinden daha müstesna bir yerde olduğunu, onun doğuştan süper olduğunu falan geveler. Diğerleri kazara süper kahraman olmuştur, hatta bazıları, Batman ve Watchmen'deki bazı tipler gibi, aslında süper falan da değillerdir. Selenterse en süper kahramanın hep Hulk olduğunu düşünmüştür. Bilirsiniz sinirlenince yeşil bir deve dönüşür. Yeşilin islamcı bir renk olmasının Cafer'in bilinçaltına verdiği mesajla ilgi olabilir mi? Sanmıyorum. Selenter, Hulk'un öfkelenince süper güçleri olan bir canavara dönüşmesinin şeytandan kaynaklı bir şey olduğunu, kendisinin de bu durumdan rahatsız olduğunu ama bir türlü bu illetten kurtulamadığını düşünüyordu. İlkokulda din hocası öfkenin zararından bahsederken sinirle oturan yırtık pantolonla kalkar gibi bir laf etmişti o zamanlar. Sinirlenince pantolonu mantolonu yırtılıyordu Hulk'un da. Evleniyorsunuz, bin bir arama taramayla damatlık almışsınız. Düğünde kendini bilmezin teki sizi sinirlendirince yeşil kocaman bir deve dönüşürken elbiseleriniz parçalanıyor ve lastikli bir donla kalakalıyorsunuz. Rezalet. Yani kimsenin olmayı istemeyeceği bir süper kahraman varsa o da Hulk'tur. İlk bakışta olumlu gibi görünse de Hulk'un bir diğer sıkıntısı en güçlü süper kahraman olmasıdır. Diğerlerini bir şekilde yok edebilirsiniz ama Hulk'a atom bombası bile işlemez. İşte Selenter'in çektiği film tam olarak böyle bir yerden sonra başlıyordu. Ana karakter Hulk, kötü insanların dünyayı yok etmesini engelleyememişti. Ana karakter Hulk, kötü insanların dünyayı yok etmesini engeleyemeyince dünya yok olmuştu. Aslında dünyaya bir şey olmamıştı öyle yerli yerinde duruyordu ama insan ırkının kökü kazınmıştı. Kalakala sadece Hulk kalmıştı. İş işten geçince kendine geldiği bir dağ başında önce yine başardığını sanmış sonra beklenen felaketin gerçekleştiğini anlayınca sinirden küplere binmişti. Kurtulan bir kimse var mı diye dünyayı yedi kere turladıysa da bir Allah'ın kuluna denk gelememişti. Cafer'in filmi bu talihsiz olaydan on yıl sonrasını anlatıyordu fakat senaryoda bundan hiç bahsetmemişti. Sonuçta sanat filmi olduğuna göre herşeyi söyleyemezdi herhalde. Bazı şeyleri seyirci, kendisi anlamalıydı.

Malzemeleri indirdiler. Dedesi yakınlardaki bir yerde oturan bir akrabasını ziyarete gitti. Selenter ve arkadaşı etrafa çeki düzen verdiler. Çöpleri topladılar. Kapının önüne kapkacakları koyup kilimi serdiler. Masa ve sandalyeyi bir yere yakıştırtıdılar. Burası ana karakterin ikamet ettiği yerdi. İlk sahne için avlunun içerisine kamerayı kurdular. Cafer, Harun'a nasıl çekeceğini gösterdi. Sonra kahverengi keten ceketini giyip rolüne hazırlandı. Sahne uzun planlı bir Nuri Bilge çekimiyle başlıyordu. 2 dakika kadar -sabit- avluya çıkan yolu çekiyordu kamera sonra Hulk aheste aheste kapıdan içeri giriyordu. Çektiler. Kameranın ekranından izlediler. Harika bir çekim olmuştu. Bir şaheser olacağı ilk sahnesinden belliydi. Hatta Cafer, oscar konuşmasında ne söyleyeceğini yavaştan düşünmeye başlasa yeriydi. Sonraki sahnelerde yine uzun planlı onar dakikalık çekimler yaptılar. Hulk derenin kenarında oturup uzun uzun uzaklara bakıyor, kendine bulgur pilavı pişiriyor, sevgilisinin kabrinde dualar ediyor, namaz kılıp kuran okuyor, bulduğu eski şiir kitaplarını karıştırıyordu. Selenter, için de oynaması rahat bir roldü. En zorlandığı sahne Fuzuli'nin "Ne yanar kimse bana ateş-i dilden özge / Ne açar kimse kapım bad-ı sabadan gayrı" beytini okuyunca hıçkıra hıçkıra ağladığı sahneydi. Uzun uzadıya çekilen bu sahneler tek bir amaca hizmet ediyordu. Hulk, yalnız geçirdiği on yılın sonunda müslüman olmuş ve hatta bir derviş olmuştu. Selenter, filmde yine bununla alakalı bir şeyden bahsetmemişti. Yalnız yaşamaktan bıkan ve artık ölmek isteyen Hulk bir türlü ölmeyi başaramamıştı. Yıllarca bir çare aradı durdu. Bütün dilleri ve dinleri öğrendi. Sonunda öğrendi ki ölmek için ölmeden önce ölmeliydi. Bir diğer ifadeyle nefsini öldürmeliydi. Bunun için dervişlikten başka çaresi yoktu. Eğer nefsine hükmedebilirse, öfkesinden kurtulabilecek huzur içinde ölebilecekti. Selenter'in çektiği filmin konusu kısaca buydu. Sahneleri bitirdiklerinde Hulk yine ölmeyi başaramamıştı. Çünkü dervişliği seçmesinde sinsi bir amaç vardı. Belki bir on yıl sürecekti bunu anlaması, ölmekten de vazgeçmeliydi. Hiçliğe talip olmalıydı. Selenter bunlardan da bahsetmemişti filmde. Tek başına yaşıyan bir dervişin bir gününü çekmişti sadece. Gerisini eşek değiller ya anlarlar herhalde diye düşünmüştü. Filmin akibeti ne oldu peki derseniz. Maalesef filmi çektikleri kamera güneşten ya da başka bir sebepten görüntüleri doğru kaydedememişti. (kasette sorun olmasın?) Kaseti cdye aktartıp izlediğinde karıncalı bir görüntüden başka bir şey göremedi Selenter.

Mehmet Aycı

KISA CÜMLENİN HAREKETLİ HALLERİ

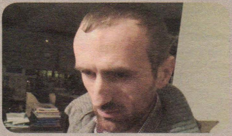

Turan Kandemir

Büyük Vakıflıdır.
Yüzü et bağlamaz; atlarını da bağlamaz.
Kızınca şivesi ortaya çıkar.
O faize faiz ona bulaşmamıştır; çalıyı dolanır.
Kör dövüşünde "özel ihtisas" sahibidir.
4 yıllık fakülteyi 17 yılda bitirmiştir; Roma'yı da hukukunu da sevmez.
Yenilgiyi sessizce kabullenir. Yendiğinde her saniyeler yüzyıla dönüşür.
Satranca sabrı yoktur. Dama bilmez. Damalı gömlek giymez.
Protest olduğu günlerde kavuniçi pantolonla, dizlerine inen bin yıllık parkeyle, sarı olan Hitler bıyıklarını siyaha boyayarak avare dolaşmışlığı vardır.
Rızkın Allah'tan olduğunu aklından çıkarmaz.
Kuyruk uzatanlara öksürmekte mahirdir.
Minareden Müslüm Gürses okumuştur.
Namazlardan en çok sabahı ve çıldırtan soğuk suları sever.
Randevulara geç kalışı kurgulu değildir.
Terbiyeyi, devleti ve devlet terbiyesini önemser.
Hocacıdır. Erbakanlısından...
Hint'ten büyücü getirmişliği vardır. Çin'den Buda'nın ruhunu; cümlesi sevdalık yüzünden...
İngilizceyi bir dönem Lazca aksanıyla konuşmuştur; Laz değildir.
Kara lahananın imanlısını sever.
Yürüme tutkunudur. Sadece yürür. Yanında yürüyenleri de yürütmüş olarak görür.
Türk hikayesine nisa taifesinden aşinadır.
Vur kaç taktiğinden anlamaz. Vurulacaksa hakkıyla ve layıkıyla vurur; durulacaksa ve kaçılacaksa da öyle...
Erdoğan'ı Türk Hakanı görenlerimizdendir.
Arkadaşları zorla Mithat Paşa Ocak Başkanı yapmaya kalkmışlardır, namı kalmıştır.
Kanarya besler. Ölünce üzülür. Muhabbetin kuşunu da kendisini de besler.
Az okur öz okur.
Turnayı gözünden vurmak için alestadır.
Uzun havayı sadece bozlaklarda sever.
Şikemperver tarafı vardır.
Karikatürün ve krakerin iyisine bayılır.
Mizahın mizaçtan olanına tutkundur.
Rengini saklamaz. Rengi de kendini saklamaz.
Bir kuzuyu tek başına yiyecek kadar hüner sahibidir. Üç saatte; ağır ağır...
Uzun yol arkadaşlığı iyidir. Yol kısalır.
İncecikten kar yağmasa da «Elif» türküsünü söyler.
Ruhsatsız yaşamıştır; tabancası tali meseledir.
Turan Kandemir bu, kardeşimiz.
Tasarım işleriyle uğraşıyor.
İyi işler ve iyi kitaplar çıkarıyor.
Mektepte aldığı bilgiyi çoktan unutanlardan.
Bir dönem Eren Safi'nin Büyük Harf Ajansında, Kılavuz Mecmuasının Genel Yayın Yönetmenliğini yaptı.
Şimdi rıhtımda...
Yüzü de rıhtım....
Allah'ın sessiz ve bereketli gemileri yanaşır.

bazı şeyler kırk yılda bir olur!
asım gültekin'in
ilk kitabı
alışmak ölümüne karşı
İyi Kitapçılarda!
YERYÜZÜ KİTAPLIĞI
kitapguzeli.com / 0212 533 28 58

Mehmet Ali & Akşamsefası

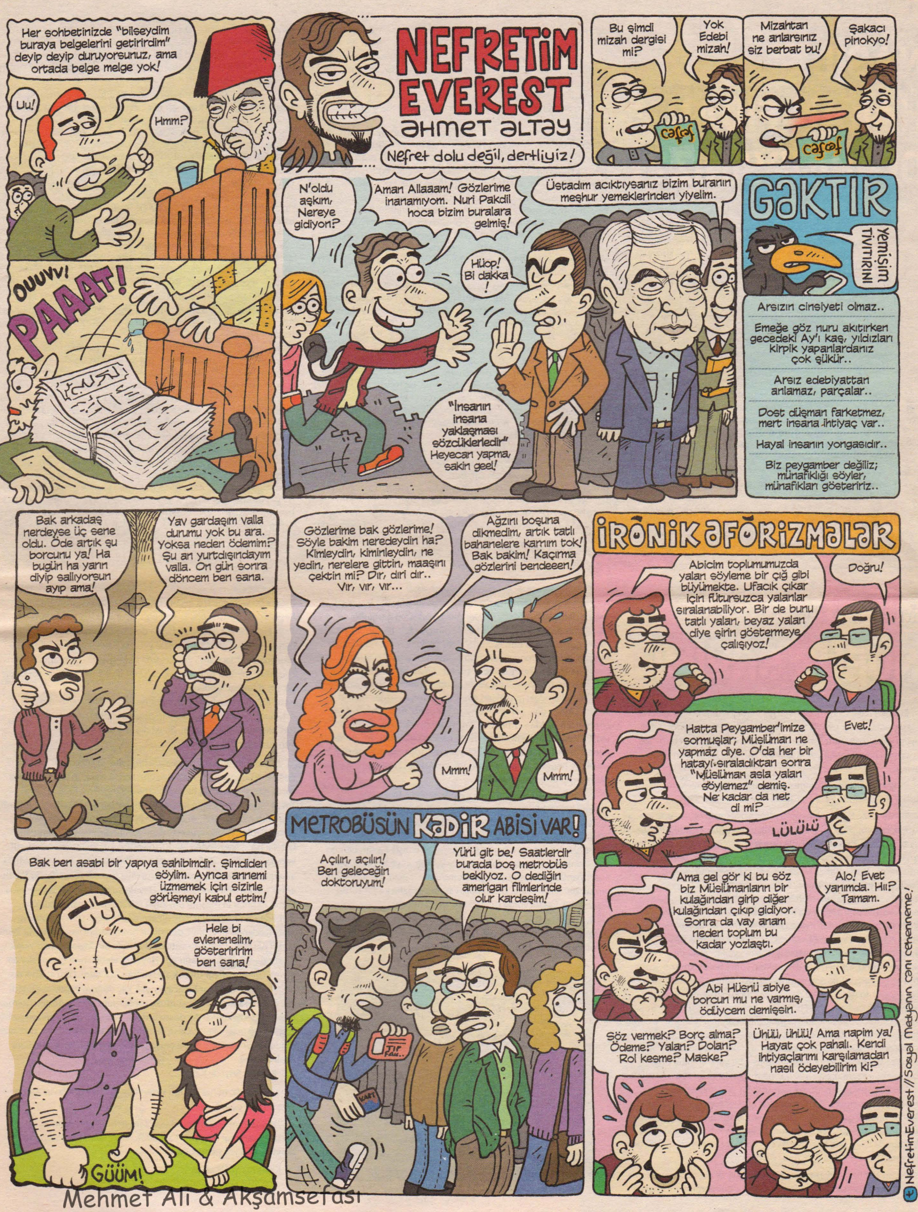

Mehmet Ali & Akşamsefası

M. Nezihi Pesen

NASIL HAKAN FİDAN OLABİLİRSİNİZ?

İnsanın yatay kalmak zorunda olduğu zamanlar vardır. İsteseniz de kıyamda fazla duramazsınız. Gücünüz buna yetmez. Allah bedeninizin hakimeyetini sizden almıştır. Mecbursunuz yatacaksınız. Uyudukça uyursunuz. Çünkü hastasınız. Halsizsiniz. Bazen yemekten ve içmekten de kesilirsiniz. Hatta bir süre sonra, yani hastalığınız ilerlemişse, konuşamaz hale gelirsiniz. Yapacak bir şey yoktur. Sebepler sukut etmiştir/devre dışı kalmıştır. Biz buna insanın hastalığın nekahat dönemi diyebiliriz. Ya da insanın morting oluşu...

Tamamen zihninizin içine hapsolursunuz. Acaip hayaller, düşünceler sizi kıskıvrak yakalar. Dış dünya, somut nesneler, varlıklar dünyası bitiş sınırına yaklaşmıştır. Çocukluğun mutlu sahnelerini sergiler tahayyül melekeniz. En çok böyle zamanlarda yaklaşırsınız eski çocukluk günlerinize. Kelebek kovalarsınız. Mahallenin kötü çocuğundan bir daha dayak yersiniz. Yıllar önce mahallenin çocuklarının kendi aralarında imal ettikleri acımasız katil uzun süre sizi kovalar. Nereye giderseniz gidin peşinizden gelip sizi bulur. Rüya mı, hayal mi, gerçek mi bir türlü farkına varamazsınız.

Bazen de bıyıklarınız yeni terlemeye başlarken sevdiğiniz ama size yüz vermeyen kızlara yakalanırsınız hastalığın bu uzun mu uzun nekahat döneminde. Birden beliriverir önünüzde. Ama nedense gene gülümsemiyor ve size yüz vermiyor. Kovalayan siz olursunuz bu sefer de. Yakalanamayan bir periye dönüşür o kız. Kovalamaca o kadar uzun sürer ki artık kızın iyi mi kötü mü olduğunu bilemez olursunuz. Yorulursunuz. Anlamsızlık kaplar iç dünyanızı. Zaten sadece içiniz vardır. Mahvu perişan olursunuz. Ulan bu aşk hep böyle perişan edici midir?

Lisenin en sert ve acımasız öğretmeni sizi cezaya çarptırır. Sınıftan çıkmak için şöyle gözlerinizi bir açarsınız. Sağdan sola döndürürsünüz bitap düşmüş vücudunuzu. Ama nafiledir. İçine düştüğünüz bu kurgu devam edecektir. Kesintiye uğratabilirsiniz ama sonlandıramazsınız. Gelip sizi bulur bir daha o öğretmen. O zalim. O pis bağıran. O anlayışsız kişi. İlla ki hakaret edecek size. İlla ki ceza verecek herkesin arasında size. Üstelik sınıfta sevdiğiniz kız, anneniz, babanız, akrabalarınızdan bazıları, mahallenin en bıçkın delikanlıları da vardır. Kıs kıs gülenler gırla yani.. ulan ne biçim sınıf dersiniz ama beyhudedir saçmalık devam eder. Onlarca kez rezil olursunuz. Bunu dejavu diye niteleyecek takatiniz yoktur.

Kendinizi zorlayıp kalkın. Gidip mutfaktan taze bir su için. Şöyle bi euzu besmele çekin. Bütün bu negatif imagination sizden uzaklaşsın. Rahatlayın azıcık. Onu bile yapamazsınız. Yatağa mahkumsunuz. Zorunlu ranzavilik ne zor imtihandır. Gün ışığına uyanamamak ne karanlık bir duygudur. Umutsuzluk kaplar her tarafı. Loşluk. Boşluk. Sonra ortalık karardıkça kararır bir daha. Bir daha. Bir daha. Seni seviyorum hayat. Yaşamak ne güzel şey... diye bağırmak istersiniz. Onu da yapamazsınız. Hayata rüşvet verme ikiyüzlülüğü bile namümkündür. Ağrılar ve sancılarla kıvranırsınız. Çok pis hastasınız. Allahım şifa ver. Allahım bu kuluna merhamet et de uyandır bu araftan, bu berzahtan. Bu bilinmezlik yurdundan. Böyle dua eder müslüman hasta günler boyu. En yumuşak yataklar sertleşmiştir. En yumuşak su boğazdan geçemeyecek kadar acı ve serttir. Yastığınız bir türlü kafanıza uygun hale gelmez. Duvarlar birbirine yaklaşmak ister gibidirler. Tavan aşağı inmek ister gibi. Herşey sizi sıkıştırmak ister gibi. Yani dünya öyle daralır ki onu yok olmuş zannedersiniz. Sanki sadece siz kalmışsınız gibi bir büyük trajedinin içinde debelenmektesiniz. Bedeniniz değil, iç aleminizin yerinde duramayan bazı bölümleri.

Bunca güçsüzlük ve acziyet içinde hep başarısız girişimlerde bulunacak değilsiniz ya... Bazen de tahayyül gücünüze deli kuvveti bahşedilir ve başarırsınız. Birden ve çok hızlıca hayal gücünüz, yerlerde sürünen sizin için, backraundunu hazırlayarak sizi çok etkili bir ajana dönüştürür. Böyle buluverirsiniz kendinizi kendi içinizde. Şık giysiler giyinip önemli toplantılar yapan, emirler veren, planlar yapan, Türkiye›ye yön veren önemli biri. Mesela neden siz de Hakan Fidan olmayasınız? Olursunuz canım. Sadece hayal gücünüze olumsuz müdahelede bulunmayın. Onu rahat bırakıverin plis. O sizi zirveye çıkracak ve uçuracak kuvvet ve istidadı mündemiçtir. Şer güçlerle mücadelede vazgeçilmez bir isim. Zaten istihbarat hoşunuza gitmeyen gerçekleri manipüle edip yeni gerçekler ikame etme teşebbüsüdür. Spekülasyonlara spekülasyon katma sanatıdır.

Yetmedi mi yataktaki bunca sınırlanmışlık içerisindeki ekşın bollluğu? Hakan Fidan olmak sizi kesmedi mi? İşi büyütün. Çekimmeyin canım. Nihayetinde puslu hayallerden gayrı bir şey değil ki bütün bunlar. Sınırları aşın. Zaten şehadet alemi sınırlamalarıyla mukayyet olmayan bir evrendesiniz. Patlatın hele gerçeklik dünyasına bağlı hayal balonlarını. Daha uçarı, daha cesur, daha absürd balonlar şişirin. Sizi kim engelleyebilir ki? CIA'yin başına geçin. Tabi evvela Amerika'ya gitmeniz gerekiyor. Sınırları aşan siz, çok büyük bir sühuletle okyanusu da aşabilirsiniz di mi? Uydurun bir fantastik öykü. Sonra ver elini Newyork. Yıllar hızla geçsin. Harvard'da çok başarılı bir performans sergileyin. Gelmiş geçmiş en karizmatik mezun ünvanını elde edin. FBI size teklif getirmekten haya etsin. Merkezi Haber Alma teşkilatı gelip size yalvarsın ve işin inceliklerini hızlandırılmış bir eğitim süreciyle size aktarsın. İşte artık hazırsınız CIA başkanı olmaya. Üstelik müslümansınız. Bravo size Amerika'yı içten fethettiniz. Tarihin en büyün truva operasyonu.

Binler aferin bana. Ata ata, At'a geldik. Cümleyi bir daha okuyun. Ata ata, At'a geldik. Ne mi diyorum? Kusuruma bakmayın. Biraz hastayken yazıverdim bu yazıyı. Ama cümlem doğrudur. 5 kere okunmuştur. Dizgi düzelti yanlışı yoktur. Biliyorsunuz Truva Atı mitolojik grek tarihinin etkili parçalarından biridir. Yapılmış bir attır. Yapaydır gerçek ata göre. At değil ata benzeyen tuzaktır. İçinde savaşçılar vardır. Kaleye sokulmuştur. Düşmanı içerden vurmuştur. Ben de bir hastanın zaptı güç fantasyalarını yaza yaza, yani ata ata işte bu hayali ata geldim. Homeros'un tarihine bir katkı yaptım. Siz de benim sayemde kısa, çok kısa bir süreliğine de olsa önce MİT, sonra da CIA başkanı oluverdiniz.

Günler geçti. Ayları, yılları, bir çağı cebinize koydunuz. Yavaş yavaş somut gerçeklere uyanıyorsunuz. İyileşiyorsunuz. Allah'ın kulunu terbiye biçimlerinden biri olan hastalık sizi terkediyor. Şimdi bütün iplerin Allah›ın elinde olduğunu hakkalyakin kıvamında biliyorsunuz. Yeniden, bir kez daha şımarıp unutuncaya kadar, Urvetü'l-Vüska'ya biraz daha sıkı yapışırsınız inşallah. Yapışırız. Yapışalım, tutunalım tek ve son hakikat olan Allah'ın Mekke'den ve Medine'den bize uzattığı Hablü'l-Metin'e. Habibüllah'a. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Kılavuz Karga

NÜFUS SAYIMI

Eskiden Nüfus Sayımı diye bir şey vardı. Herkes evlere kapanır, dışarı çıkma yasağı uygulanırdı. Kapı kapı gezen memurlar nüfus sayımı yaparlardı. Tüm Türkiye'de caddelerin, sokakların bom boş olduğunu hayal edebiliyor musunuz? İşte öyle bir şeydi nüfus sayımı…

İki kere nüfus sayım memurluğu yaptım bu memlekette (Kredi Yurtlar Kurumu'nda kaldığım ilk sene ve son sene)

Yurtta kalan öğrencilere nüfus sayımı memuru olma konusunda öncelik tanınmıştı. Yurtta kalırken çulsuz bir öğrenci olduğumdan her türlü fason işe kefal gibi atlıyordum. Böyle resmi işler çok daha iyi geliyordu biz üniversite öğrencilerine. Seçim zamanı olduğunda da muhtarlıklara asılan seçim listelerinin yazılması işinde çalışıyorduk. Hiç klavye kullanmamış bir grup öğrenci başlarda hiç para kazanamadık. Çünkü yazdığın kadarıyla para veriliyordu ve bizim bir sayfa listeyi yazmamız saatler sürüyordu. Orada bu yazma işinden evine ekmek götüren bir abinin yanına gittik. Adam bir yandan sigara ve çay içerek aynı anda bizim saatlerce debelendiğimiz listeyi ışık hızına yakın bir iki dakikada çıkarıveriyordu. Biz her listeyi yaptıktan sonra bir de kontrol etmeye çağrılıyorduk, onu çağırmıyorlardı, yani abi eksiksiz ve tam yapıyordu işini. O bize daktilo yazma kursu verdi. Parmaklar nereye konuyor, hangi harf hangisine basıyor, sağ olsun zaman ayırıp öğretti. İşe başlamadan idman yapmamız gerektiğini söyledi. Mesaiye bir iki saat önce geliyor, sa sa sa, sonra da da da, ardından fa fa fa şeklinde şu andaki neslin gülme efekdi olan sasafafadafasa falan yazma idmanları yapıyorduk. Şimdi bir yandan hibe proje yürütmek ve yazmak gibi işler yaptığım için üst düzey bürokratlarla projeksiyon makinasını duvara yansıtıp bir şeyler yazmamız gerektiği anlar oluyor. Ben bir yandan konuşup bir yandan çayımı içip öte yandan o abi kadar hızlı on parmak ışık hızında kelimeleri döktürdüğümü görünce dumurun dibine dibine vuruyorlar. Öyle ki, ortamda katip bile olsa, "Karga sen daha hızlı yazıyorsun, sen geç klavyenin başına" falan dedikleri bile oluyor.

Seçim kütüklerini yazarken, bulduğumuz ve duyduğumuz ilginç isimleri söylüyorduk birbirimize. Gece gece gülmemize yol açıyordu bu isim ve soy isimler. "Aslı Gibidir" gibi ya da dümbelek, şapşal, motor, öküz, tren gibi soy isimler çıkınca ortamın gerginliği ve sıkıcığının da etkisiyle, kahkahalarla gülüyorduk. Bir gün bi arkadaş "oolm çok komik bi isim buldum" dedi. Makine mühendisliğinde okuyan Murat'tı bunu diyen. İsim olarak da "Leman" çıkmıştı karşısına. Hiç birimiz gülmedik, çünkü Leman bir mizah dergisi ismi olsa da, çok sık kullanılan bir isimdi. Murat'ın yabancılaştığı bu isim hakkındaki gerçekleri yüzüne vurduğumuzda, "hakkat la, benim Leman diye annemin teyzesi var oolm" dedi. Öyle kafayı sıyırıyorduk orada yazmaktan. Bazen biri deliriyordu. "Pe nerde lan, Pe nerde iki saattir klavyede pe harfini bulamıyorum, nerdesin Peeee!" diye feryat edenleri gece yarısı o kadar çok görmüştüm ki. Ha bir de hepimiz "Sivas" kelimesini yazmaktan klavyede o harfler okunmayacak hale gelmişti.

Nüfus sayımı memurluğu ise direk devletin bize yetki vererek yaptırdığı ve bir günlük memur olduğumuz bir işti. Hiç unutmuyorum Şişli'de Çağlayan'a giden caddenin köşesinden aşağıdaki esmer vatandaşlara doğru bir sıra evden sorumluydum. Yanlış hatırlamıyorsam herkese 12 hane verilmişti. Benim hemen arkamdaki dosyayı alan dosta da orada yıkılmış ve kaçak yüksek apartmanlara dönüşmüş 12 gecekondu düşmüştü. 12 gecekondu olmuş 200 küsur daire. Onun nüfus sayımı sabaha kadar sürdü diyebilirim. Çocuk yurda geldiğinde telef olmuştu.

Benimkisi öğlen 12'ye kadar sürmüş ve sokakta gezebileceğimi gösteren kart boynumda asılı İstanbul'u dolaşmaya karar vermiştim. Ancak halk koşusunda yürüyebileceğimiz yerlerden üstelik bu sefer tek tük insanlarla beraber yürümüştüm. Ta Beşiktaş'a kadar geldim. Dolmabahçe sarayının önünde Sezen Aksu klip çekiyor dediler, o tarafa doğru koştum... Sadece top oynayan çocuklar vardı. Sonraki yıllarda balık pazarının arkasında otururken gırtlaklarını yırtarcasına bağırışlarını duyacağım çarşının çocukluklarıydılar onlar. Yasak değil mi diye sordum, "yok abi kimse bir şey demiyor" dediler.

İstanbul'un o gün hariç her saatinde yoğun olan caddenin ortasında oynuyorlardı, kayaları dizerek yaptıkları kalelerle, futbollarını. Onları izledim. Bir iki dışarı giden toplarını vurmuşluğum da vardır.

> Hiç klavye kullanmamış bir grup öğrenci başlarda hiç para kazanamadık.

Nüfus memurluğum sırasında bir daire'de enteresan gıcır bir hadise yaşamıştım. Heylü hülya gibi kalın kocaman bir defterimiz vardı. Kapıyı çok süslü bir abla, Banu Balkon, Ahu Torba, Hülya Yavşar (Gırgır dergisinin bu ünlülerin isimleri böyle deforme edilirdi) ekolünden bir gecelik ile açtı. Fino köpeği ayağıma dolandı. İçeri almaz dedim, içeri buyur etti. (İçeri alınmadığım ev de olmuştu. Üstelik hane içerisinden bir düzine nüfus kağıdı teslim etmişlerdi kapıda. O defterle öyle zulüm oldu kapıda yazmak, öyle zor oldu ki anlatamam.) Evde başka biri var mı diye sormak zorundaydım süslü ablaya. "Dayı oğlu" içeride dedi. Devekuşu Kabare'nin 'Geceler'deki Metin Akpınar'ın meşhur dayıoğlu mizansenini yaşıyordum: "o arabadan bir emmoolu iner, bir emmoolu iner... sen onu bir eve atarsın adam olur emmi!" dediği bir hayat kadını vardı oyunda, hani Metin Akpınar'a zılgıt atmıştı. Hakkat öyle bir dayıoğlu çıktı yatak odasından. Adam tam ağır abi. Neyse devletin sorduğu sorular da ağırdı. Önce mesleği sorduk ablaya "sanatçı" dedi. Onu atlattık da ondan sonraki sorular bir acayip: yok kaç doğum yaptınız, olmadı kaç düşük yaptınız... Ben sordukça abla içlenmez mi, gözleri dolmaz mı? Aha dedim deldirdik postu burada. Allahtan adam anlayışsız bir angut. Mal mal bakıyor. Gitse de dalgamıza baksak hesabı. Hızlı hızlı doldurup defteri terk ettim orayı. En son kendimi kaydettim kara kaplı deftere.
Adı: Kılavuz, Soyadı: Karga…

Yıllar sonra, nüfus kütüğü yazan biri: "ha ha ha, Kılavuz Karga diye biri var oolm"

Odada kimse gülmez, odadakilerden biri: "Eee n'olmuş, o herkesin tanıdığı bir yazar, Facebook fenomeni, facebook.com/kilavuzkarga yaz gir ve gör…"

Kalasınız Sağlıcanan

Mehmet Ali & Akşamsefası

Aykut Ertuğrul

BEYAZ TAVŞANI TAKIP ET!

Bir Süper Kahramanın Gizli Küçük Not Defteri – 3

Neler oldu: Selim, evinde normal bir insan gibi otururken birden maceraya çağrıldığını hissetti. Nasıl mı? Duvarındaki sıra dışı küçük not kâğıtlarının, hepsinde de aynı not yazıyordu: Pil almayı unutma! Evden fırladı, yolda Ali abiyle karşılaştı. Ama Ali abi, karanlık tarafa geçmişti. Şükür ki Ali Abi'yi karanlık tarafa geçiren Allah, Selim'e de üstün kung-fu yeteneği bahşetmişti. Yok daha neler! Valla bak!

"Dokunma yanarsın!"

Ali abi, yerinden doğrulmaya çalışıyordu. Bir de "uçan tekme mi denesem," acaba? Ali abi, boş gözlerle bana bakıyordu:

"Selim, ben niye yerdeyim kardeşim?"

Yere düşerken kafasını mı vurdu acaba? Yoo, gayet sağlıklı görünüyor.

"Ne demek niye yerdeyim, bana engel olmaya çalıştın az önce. Pil almama engel olmaya çalıştın!"

"Ne pili olum manyak mısın sen? En son evde yengenle tartışıyorduk. Çaya çok şeker atıyorsun diye azarlıyordu beni. Sonrasını hatırlamıyorum."

"Doğru mu söylüyorsun Ali abi?"

"Vallahi lan! Benim içtiğim çay değil şerbetmiş, bir bıraksam bir daha şekerli içemezmişim. Şeker, üç zehirden biriymiş. Yengen söyledi."

"Abi onu demiyorum. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyor musun gerçekten? Bana engel olmaya çalıştığını, benim hareketimi… Abi az önce havada takla attım ben ya, hatırlamıyor musun?"

"Yok be olum? Ne taklası?"

"Rüya mı gördük acaba? Abi fikir mi ektiler bize?"

"Ne ektiler?"

"Fikir fikir."

Kahvede Inception daha gösterime girmemişti anlaşılan. Ali abinin dünyadan haberi yoktu. Tekmem sadece bitirici değil aynı zamanda kendi çapında şifalıydı da. Ali abiyi karanlık güçlerin elinden çekip almıştım. Daha doğrusu ayağımla itip almıştım. Kalkmasına yardım ettim. Zihnimin duvarları varmış da o duvarlarda küçük not kağıtları asılıymış gibiydi. Kağıtlar pırpır ettiler, yazı değişti: "Ali'nin evine git!" Çıktık artık bir yola! Kabullendim.

Koluna girdim. "Abi gel seni eve götürelim." dedim. Yazık o da az önce yediği tekmenin etkisiyle olacak kuzu gibi yanımda yürümeye başladı.

Eve kadar sessizce yürüdük. Gözlerim yani iç gözüm zihnimdeydi, not kağıtları değişmemekte ısrar ediyordu. Bir ses? Ne sesi? Bir Avuç Dolar İçin'in müziği çalıyordu zihnimde. Olum insanın zihni soundtrack albümü kaydeder mi lan? Bu nasıl zihin, anlamadım ki ben? Kapıyı çaldık, yenge açtı. Bir gariplik vardı. Yengenin gözlerinde bir öfke hayır keder hayır donukluk hayır açlık… Evet bize kedinin ciğere baktığı gibi bakıyordu resmen. Gizli bir açlık vardı bakışlarında. O sırada yel esti; kağıtlar pırpır etti, minik fare kükredi, fareden korktu kedi; hay Allah müziğin de ayarı yok; doldurma kaset gibi bir o damardan bir bu damardan… Hemen not kağıtlarına baktım. Zihnimdeki.

"Beyaz tavşanı takip et!"

Beyaz tavşanı! Bir Matrix'imiz eksikti anasını satayım! Zihin zihin değil ki Holivud çöplüğü. Nereden bulacağız beyaz tavşanı şimdi?

Ali abi, "buyur Selim kardeş çekinme" diyerek önüme terlik uzattı. Yok daha neler! Pofuduk terlik. Yok daha neler! Beyaz tavşanlı pofuduk terlik.

"Abi bu ne ya!"

"Ya kardeşim kusura bakma bunu bulabildim sadece, yengene mi sorayım bu halde. Yüzümüze bile bakmadı görmüyor musun? İdare et işte."

Gülmekle gülmemek giymekle giymemek not kağıtlarına küfretmekle etmemek arasında uzun süre gidip geldim. Sonunda "sonunu düşünen kahraman olamaz" diyerek giydim. Sıcacık, ayağımı sardı hemen.

Yürümeye başladım. Hem yürüyor hem de beyaz tavşandan olağanüstü bir işaret bekliyordum. Bu arada az önceki müzik geri geldi. Bir aslan miyav yok o değil, bir avuç dolar için… Salona geçip oturduk. Her şeyin hayırlısı, böylece beyaz tavşanı takip etmekten daha fazlasını yapmıştım. Beyaz tavşanı giymiştim. Kahramanlıkta son nokta! Beyaz tavşanı takip etmek için çıktığımız yolda beyaz tavşan olmak da varmış. İyi de ben beyaz tavşansam beni de bir takip eden var mıydı? Ensem öyle bir ürperdi ki sıçrayarak geri döndüm. Yengenin aç gözleriyle karşılaştım. Ayaklarıma bakıyordu. Ayaklarıma!

(Devam etmeye devam edecek)

Zafer Acar

BEŞİK ULEMALIĞINDAN BEŞİK BÜROKRASİSİNE

Şimdi efendim, Beyoğlu civarında yaşıyoruz ya, bundan üç beş ay evvel, bir gidip belediye kültür müdürümüzle tanışalım da memleketin kültürel meselelerini, bir de ondan dinleyelim dedik. Kültür müdürüyle randevulaştık, randevu günü geldiğinde muntazam bir şekilde hazırlandık, ne vaktinden önce ne sonra tam dakikasında buluşma yerindeydik, ama kültür müdürünün meşguliyeti olduğundan bizi yarım saate yakın bekletti, içimden aferin adamlara, halk için ne çok çalışıyorlar, demeden edemedim. Oy almak, var olmakla eş anlamlıdır tabii. Neyse geldi o zat-ı muhterem, takımlı-kravatlı sinekkaydı tıraşlı, Beyoğlu'na yakışır vaziyette. Bize, bürokratlara has montaj bir gülümsemeyle "nasıl yardımcı olabilirim" dedi, "hoş geldiniz-hoş bulduk"lara ayıracak vakti yok diye düşündüm, "evet evet çok çalışıyorlar, belli çok kültürlü bu belediye" diye düşündüm ve sevindim; ama yine de "çay söyleyerek ilk yardımda bulunabilirsiniz" demekten de kendimi alamadım. Yüzündeki montaj gülümseme düştü, bir şıngırtı sesi işitildi, birden ciddileşti, çünkü çay söylemek ciddi bir meseleydi. Allah var, söyledi de. Kendimi ve arkadaşlarımı tanıttım, soracağı yoktu çünkü, kitaplarımızı taktim ettik zat-ı muhteşeme. Kendinden bahsetti sürekli, aynı zamanda başkan yardımcısıymış, her işe koşturuyormuş, canı çıkıyormuş, halk içinmiş bunların hepsi. Bu kadar genç yaşta bu mevkilere gelmek kolay değilmiş, çok çalışmış, ceketinin önü sürekli ilikli geziyormuş, kamburu varmış ve bu bir avantajmış, Allah onu doğuştan alçak gönüllü yaratmışmış. Şiir dedik, "Necip Fazıl" dedi, "onun Sakarya Türküsü'ne bayılırım, bir de Tayyip Bey'in okuması yok mu," şiir gibi coştu, dinginleşin diye "Bir Adam Yaratmak, nefis bir kitap değil mi" diyerek gözlerinin içine baktım, "orada bir adam yaratılmaz öldürülür," dedim, şaşırdı ve "fakire fukaraya da yiyecek yardımında bulunuyoruz, Beyoğlu'nun arka sokakları yok mu, çok yoksul" şeklinde şark kurnazlığıyla sözü somut meselelere çekti. "Sezai Karakoç" dedim, "haaaa" dedi, "çok severdim rahmetliyi" diyerek Abdurrahim Karakoç'u ekranlardan bildiği kadarıyla bize tanıttı. Biz de aydınlanmış gibi yaptık. "Yok" dedim "kafanız karıştı sanırım, o bahsettiğiniz Abdurrahim Karakoç." Bir süre sustuk, şıngır mıngır konuştu çay, kültür müdüründen daha doluydu, gerçi bir iki yudumla o da boşaldı. O arada kültür müdürü internetin başında bir şeylerle uğraşıyordu, "haaaaa Tayyip Bey'in kongrede okuduğu şiirin sahibi, biliyorum canım Sürgün Ülke'yi iyi biliyorum" diyerek google'den bize birtakım bilgiler aktardı. İkinci defa aydınlandık, eeee karşımızda aydın biri vardı. Amblemi ampul olan bir partinin böyle aydın kültür müdürleri olmalıydı tabii ki. En fazla da Batıyla sarmaş dolaş Beyoğlu'nun yerli kültürel faaliyetlere ihtiyacı varken Gezi olaylarının da etkisiyle Beyoğlu'nu, bilhassa Beyoğlu'nun barlarla dolu ara sokaklarını sekülerlerin kazanılmış bölgesi olarak görüyordu. Yapacak bir şey yok, ifadesiyle Türkiye'nin kültürel politikasının bir prototipi gibi yumuşak koltuğunda uyuklayarak konuşuyordu. Laf aramızda bu huşu hali, bizim gelecek nesiller adına daha bir ümitvar olmamızı da sağlamadı değil.

Bir zamanlar Tarık Zafer'de ciddi faaliyetler olurdu; Orhan Okay, Hilmi Yavuz, İsmet Özel gibi evvel zaman içinde okuduğum isimleri ilk defa orada dünya gözüyle görmüştüm. Müellifi görmek, okuduklarımıza dokunmaktır bir anlamda da. Metinleri, yeni baştan bir okumaya tabi tutar zihin, ister istemez yeni sonuçlara varır. Bunların bazısı yazarın mizacına göre olumsuz olacaktır, sonuçta o yazarların anlık ve kısa biyografilerini başkaları değil, biz yazarız ve yorumlarız, bu bir ayrıcalıktır. Şimdilerde Tarık Zafer bir ölü evi gibi, bütün şair yazarlarımız ölmüş de yasını tutuyor. Zaten kültür müdürü Sezai Karakoç'u ölmeden öldürmemiş miydi. Bu kültür müdürü karşısında olduğu kadar hiçbir ortamda kendimi böylesine kültürsüz hissetmemiştim.

Enikonu kültürel iflas, ekonomik kalkınmayı da zan altında bırakıyor. Osmanlıdaki beşik ulemalığı yeniden hortladı gibi, beşik-bürokrasisi ise terk edilmesi gereken bir Cumhuriyet buluşudur, yoksa bataklığa dönüşürsünüz efendim.

TÜRKİYE İMAM HATİP LİSELERİ KARİKATÜR YARIŞMASI 2015

Tüm İmam Hatipliler ile sahih bir çizgi için Bismillah!

Cafcaf Mizah Dergisi & Mizah Derneği işbirliği ile çizerliğe adım atmak için

Son Başvuru Tarihi: 30 Nisan 2015

cafcaf

mizah derneği

ERZURUM

Mehmet Ali & Akşamsefası

Yusuf Turan Günaydın

"BİR VADİ KİTAP ALSANIZ BİR VADİ DAHA İSTERSİNİZ"

Konuşan: Asım Gültekin

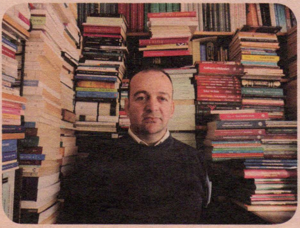

Türkiye'nin sayılı kitapseverlerinden Türk Tarih Kurumu uzmanı ve Hece Edebiyat Dergisi yayın kurulu üyesi Yusuf Turan Günaydın ile kitapseverliği konuştuk. Burada anlattıklarından daha fazlasını Ankara'da kendisi ile, kendisinin o lezzetli anlatımını tadarak konuşmak mümkün.

Kimler için çok kitabı var diyebiliriz? Kitapsever olabilmek yaşa göre de değişiyor mu?

Çok kitap sahibi olmak için bazılarının zannınca 'her önüne gelen' kitabı satın almak veya bir şekilde elde etmek gerekmiyor. Şaşırtıcı sayılabilirse de -en az- bir oda dolusu kitabı olup da kendine ihtisas kitaplığı kurmuş 'hakikî' kitapseverler de vardır.

Kanaatim o ki en az bir oda dolusu kitabı olan herkese kitapsever, kitap hastası, kitapkolik gibi sıfatlar rahatça yakıştırılabilir. Bir de 'şahsi kütüphane'lerini görmediğimiz hâlde kitapçılarda, sahaflarda Haydar-ı Kerrâr gibi kitap satın aldığını ve bu uğurda kesenin ucunu açmaktan çekinmeyip hatta ve hatta "ekmek mi kitap mı alsam?" sorusunu "kitap" şeklinde cevapladığına şahit olduğumuz zevat için de bu tabirleri rahatça kullanabiliriz. Biliriz ki zaten bu kimselerin çok kitabı vardır.

Yaşın da çok kitap sahibi olmakla bir ilgisi var elbette.. Ebeveyninin çok kitabı olan bir çocuk otomatikman çok kitap sahibidir tabii ki. Ama bir yandan da daha ekonomik bağımsızlığını eline alamadığından bir çocuğun çok kitap sahibi olabilmesi pek söz konusu olmayabilir. Ebeveyni ona sürekli kitap alsa ve çocuk da o kitapları müstakillen temellük ediyor olsa bile çok kitap sahibi olması zordur. Çok kitap satın alabilecek kudrete erişmeden bir çocuğun veya ergenin çokça kitap sahibi olabilmesi zordur.

Lisede kaç kitabı olan kitapsever sınıfına girebilir?

Bir lise öğrencisi için kitapseverlik, altı yedi raflı çaka basa kitap dolu bir kitap dolabına sahip olduğunda söz konusu edilebilir diyebilirim. Fakat lise öğrencisinin gerçek anlamda kitap satın alabilmesi her zaman mümkün olamayabileceğinden, onun başta okul kütüphanesini daha sonra da bulunduğu il veya ilçe kütüphanelerini hangi sıklıkla ziyaret ettiği gözlemlenerek bir kitapsever olup olmadığı yolunda bir kanaat serdedilebilir.

Ne kadar kitabınızı "şu kitabı bir okumaya alsam" diyenlere kaptırmışsınızdır? Giden geri geliyor mu?

-Tahminim 200'ü aşkındır. Okumak için kitap isteyen olursa kitaba bakarım: eğer yeni bir kitapsa ve kitapçılarda bulabileceksem vermekten çekinmem; gelecek mi gelmeyecek mi gailesine düşmem.. Hatta bazen birkaç gün içinde o kitabı tekrar satın alırım. Eğer yeni değilse ve zaten çok aramış ve zor bulmuş olduğum bir kitapsa vermem. Ancak durum acıklıysa (kitabı isteyenin ona gerçekten ihtiyacı varsa), ya fotokopi için veririm veya fotokopinin kitabı hırpalayacağından endişe edersem kendim fotokopi çektiririm; çekim işlemleri sırasında kitabın başında bulunurum. Kitabı isteyenin iade etmek veya etmemek niyetiyle isteyip istemediğini artık sezebiliyorum; kararımı bu sezgilerim yönlendirir biraz da.

Kitabı 'ödünç' veriyorsanız aslında ondan ümidinizi kesmelisiniz. Geri gelmeme riski, risk ötesi bir şeydir. Bir de benim cilt vs. konusundaki bazı hassasiyetlerim yüzünden geri geldiğinde moralimin daha çok bozulduğu ve sırf bu yüzden getirene hibe ettiğim kitaplarım oluyor. Ama tabii herkes kitabı buyurduğunuz gibi "bir okumaya alsam" diyerek almıyor; direkt alıyor. Bu durumdan ancak kitap size lazım olup da yerinde bulamadığınız zaman haberdar olabiliyorsunuz ve bu çok daha yıkıcı bir şey ne yazık ki. Gidene geri gelmeyecek gözüyle bakarak kitap verip vermeyeceğinizi kararlaştırmanız gerektiği de acı bir gerçek elbette…

> Kitabı 'ödünç' veriyorsanız aslında ondan ümidinizi kesmelisiniz. Geri gelmeme riski, risk ötesi bir şeydir.

Mekanınız kitapçılar mı, sahaflar mı, kütüphaneler mi?

-Her üçü de.. Şahsi kitaplığımı görenler çok kitabımın olduğunu ve belki de kütüphanelere ihtiyacım olmayacağını düşünüyorlardır ama kesinlikle doğru değil; kitaplarınız arttıkça başka kitaplara ihtiyacınız da artıyor ve hele kütüphanelere başvurmanız daha fazla gerekiyor. Kitap kitabı çekiyor adeta. Bu sebeple kitapçılar yeni kitapları alabilmek için; sahaflar eski kitapları görmek, onlara dokunmak ve mümkünse alabilmek için; kütüphaneler ise okuduğumuz, yararlandığımız ve şahsi kütüphanemizde bulunan kitapların doğurduğu -daha önce o hususlarda yazılmış şeyleri görme, okuma- ihtiyacını karşıladığımız mekânlardır. Kütüphaneler özellikle bir hususta araştırma yaparken şahsi kitaplığınızın ne kadar yetersiz olduğunu gördüğümde sık sık koştuğum mekânlar oluyor.

İnsan kitap almaya doyar mı?

İşin şöyle bir yanı var: bir vadi dolusu kitabınız olsa bir vadi dolusu daha olsun istiyorsunuz. Şaka bir yana hiçbir zaman sahip olmam gereken bir kitap sayısı belirlemedim ve hedeflemedim. Zaten çok kitabım olsun gibi bir gayret içinde de olmadım hiçbir zaman.

Yaklaşık kaç kitabınız vardır, evinizde, memleketinizde, orda burda?

-Ancak on bin kadar….

Mehmet Ali & Akşamsefası

Mulla Kâzım

DIŞKI YEMEK HOŞ/GÜZEL DEĞİLDİR

Biz memlekette dağın eteğine kurulmuş bir kasabadan denizi seyrederiz kışları. Denize Allah bir çamur vermiş, bir çamur vermiş, beş yüz-bin adım gidersiniz de su dizinizi geçmez, bu yüzden denizde yüzmek yerine o su mikdarı kadar çamurla birlikte, bel hizasında gezilir ancak. Bundan sebep sayfiyemiz olmamıştır, sahilimiz temizdir, mayo görmemiştir!

Bu denizin kenarında İzmir şosesine kadar ovamız vardır, şosenin üstünde kasabaya kadar zeytin ağaçları kaplamıştır her yeri.

Eskiden, ilk ve orta okul zamanlarımda dedemle birlikte, taa mart ayının ortalarında birkaç inek, birkaç koyunun peşinde denizin kenarındaki bu yarı tuzlu ovaya inerdik, ekim sonu hatta kasım ortalarına kadar ovada kalırdık. Ben sadece tatillerde gidebilirdim, onun için hafta sonları soğuk mart kışlarında çamurlu yollarda çok perişan olmuşumdur.

Mayısına, haziranına doyum olmazdı. Ekilmeyen arazilerde hayvanları otlatırdık dedemle, hayata dair pek çok şeyi, hayatın ciddiye alınmayacak pek çok yönünü bu tuhaf Balkan insanından öğrenmişimdir. Allah rahmet eyleye…

Yazları her taraf kuruduğunda, tarlaların bitip tuzlu arazinin başladığı mıntıkalara bağlardık inekleri, koyunlar için pamuk tarlalarından taze ot toplardık ama ineklerin o koca işkembelerini doldurmaya kâfi gelmezdi taze otlar. Bundan dolayı farklı seçenekler arardık. Tuzlu arazilerdeki otların uçları, dedemin karasığır tabir ettiği hayvanlarca yenirdi, tadı biraz yavan olan kuyu suyundan da içti mi kışlık peynirimizi çıkaracak sütü verirdi o mübarekler. Öyle Avrupa görmüş ineklerimiz hiç olmadı, tuzlu demez, ekşi demez, kuru, yaş ayırmaz, önüne konanı yer, yavan kuyu suyunu da içerdi zavallılar.

Yaz günlerinde, uzun ve sıcak yaz günlerinde inekleri tok tutmak bizi en çok düşündüren mesele idi, çok zor durumda kaldığımız vakitler daha içlerde, suyu bol, çaya yakın arazilerdeki pamuk tarlalarının sınırlarındaki gür otları biçer, eşekle taşırdık ama bu çok zor ve yorucu bir işti.

İneklerin tuzlu deniz otlarını yediği zamanlarda bazen at veya eşek dışkılarını da yediklerine şahit olurdum. Eşekle ot taşımak zamanları geldiğinde inekleri at ve eşek dışkılarının olduğu yerlere bağlardım ve beklerdim ki hayvanlar o dışkıları yesin! Yemezlerdi! Dedem "neden oraya bağladın, ne yiyecek hayvanlar oralarda" dediğinde "dede, bunlar bazen at veya eşek dışkısı yiyor, ben de buralarda ondan çok diye bağladım" dediğimde dedem şimdi bana gayet ilmî gözüken şu cevabı vermişti: "Oğlum onlar baharın bırakılmış ve üzerinden bahar yağmurları geçmiş dışkıları yerler, yağmur onları yıkar, toprak kirini temizler, geriye sadece at veya eşeklerin sindiremediği samanlar veya samanımsı atıklar kalır, onlarda hiçbir koku vs. bulunmadığı için bizim inekler onları yer."

Tayyip Erdoğan, Tarım Bakanlığının düzenlediği Hayvancılıkla ilgili tür bir toplantıda veya et-süt üreten bir tesisin açılışında Bakanlı yetkililerinin hazırladığı bir metin üzerinden konuşsa vakt ü zamanında dedemle yaşadığımız türden bir hadiseye işaret ederek "dışkı yemek besleyici olmaz, doğru bir davranış değildir" dese, bunu da televizyonda elinde kumanda ile gezinen yeminli bir Tayyip düşmanı işitse, önünü ve arkasını dinlemediği bu sözü duyduktan sonra nasıl hareket eder dersiniz?

Tahminim bulduğu ilk kepçe veya kaşıkla muhalefet ettiğini zannederek yumulur.

Dışkı türünün eşek veya atlara ait olduğunu anladığındaysa herhalde Veli Efendi Hipodromunun ahırlarının yolunu tutar.

Yeme fiilinin ineklere ait olduğunu bu muhalif zata anlatana kadar bir mikdar dışkı tüketimi vaki olur zannederim.

Darbımesel

Murat Arslan

MÜELLEFE-i KULUB

KALPLERİ ISINIK GENÇ ÇİZERLER!

Bilesiniz ki, sadece kalbinizin ısınmasıyla karikatürcü olamazsınız. Bileğinizin de ısınması, kırılması gerekir. Anlayışınızın artması, kıvraklaşması gerekir. Derdim var diye kıvranmanız gerekir. Espriyi buldunuz ama çizgiyle anlatma konusunda pişmeniz, kavrulmanız gerekir. O harika karikatürleriniz var ya, onların kıvrılması, bir maile eklenip **benacemidegilim@cafcafdergisi.com**'a gönderilmesi gerekir. Eleştirilere de sabretmeniz, kırılmamanız gerekir. Sabırla koruk helva olur, dut yaprağı atlas, bunun iyi kavranması gerekir.

Necmettin Atasever

CAFCAF BULAMADIĞINIZ SATIŞ NOKTALARINI BİZE BİLDİRİN. GÖNDERELİM.

dagitim@cafcafdergisi.com

0212 533 28 58

0553 418 08 04

cafcaf

Cafcaf Mizah Dergisi
Aylık Süreli Yerel Yayın
Yıl: 8 Sayı: 68 / Nisan 2015

Yeryüzü Doğal Sağlık Gıda Eğitim Kimya ve Yayıncılık İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti. adına

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Faruk Günindi

Yayın Danışmanı
Asım Gültekin

Çizi İşleri Müdürü
Yusuf Kot

Grafik Tasarım
Billur Tirgil

Hukuk Danışmanı
Av. Cihad Gökdemir

Adres
Akşemsettin Mah. Balipaşa Cad. No: 17A Fatih - İstanbul

Telefon
(0212) 533 2858

Baskı
İhlas Gazetecilik A.Ş.

Dağıtım
Turkuvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş.

Cafcaf Mizah Dergisi'nde yayınlanan karikatür, yazı, espri, ve karakterlerin tüm yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Abonelik
Yıllık 50 TL / Kurumlara 60 TL / Yurtdışı 40 Euro

Kuveyt Türk – Katılım Bankası A. Ş.
Altunizade Şubesi (54)
Hesap No: 8913910-2
IBAN: TR66 0020 5000 0089 1391 0000 02
Alıcı: Yeryüzü Doğal Sağlık Ltd. Şti.

www.cafcafdergisi.com | iletisim@cafcafdergisi.com | facebook.com/cafcafdergisi | twitter.com/cafcafdergisi | formspring.me/cafcaf

Mehmet Ali & Akşamsefası

Times New Romans
(yeni zaman romanları)

Nisa

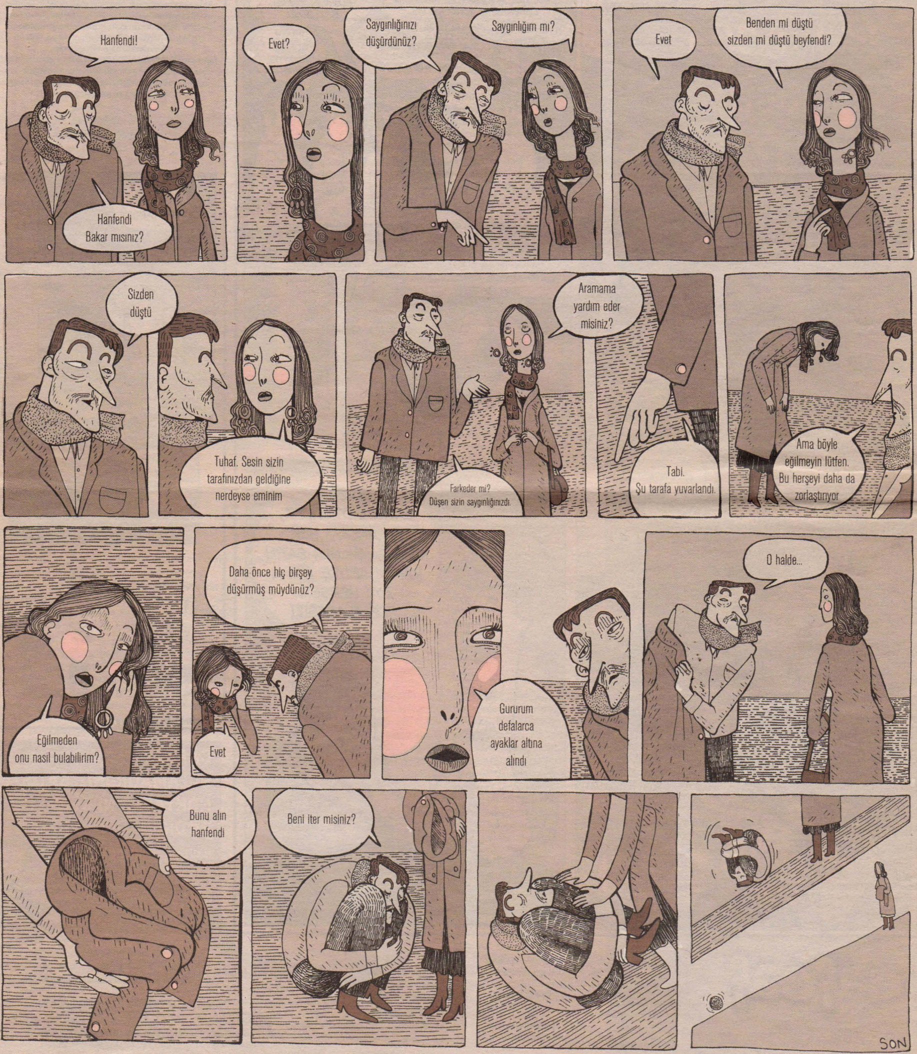

Mehmet Ali & Akşamsefası